منصوره! وه منصوره! پاڅه چې لمونځ قضا کېږي.
سترګې مې وغوړولې، مور مې وه، ساعت ته مې وکتل څلور نيمې بجې وې، له ځايه پاسېدم، اودس مې وکړ، او له لمانځه وروسته مې لا لاسونه د دعا لپاره لپه نيولي و چې مور مې بيا را غږ کړ:

- منصوره ځويه بوره خلاصه شوې....
- چې بوره خلاصه شوې وه، نو پرون مې چې پلار بازار ته تلو ورته به دې ويلي وو، کنه!!!!
- مور مې، چې په نغري کې دلرګيو پاتې شونو ته پوکي ورکول، وويل:
- هېر مې شو، خو ته دا پيسې واخله او لاړشه بوره راوړه.

پيسې مې ترې واخستې، دروازې ته د رسېدو سره مې په لرګينې دروازې ځړيدلي زنځيرته لاس غزولو چې دروازه وتکېده، دروازه مې خلاصه کړه، پلوشه بې له دې چې څه ووايي، له خندا په ډکه خوله، څنګزنه کور ته ننوته. مور مې د پلوشې په لېدو وارخطا او بې واره پوښتنې شروع کړې......

- لورې سترې مشې، خيريت دی؟ څنګه داسې بې وخته راغلې؟
- پلوشه چې لا هم هغسې يې خوله له خندا ډکه وه، په ناز وويل: نا ترورې خير و خيريت دی، د خوشحالۍ خبر مې درته راوړی ، خو لومړی شېريني را، بيا يې درته وايم.

مورمې د ټيکري به پلو کې غوټه کړی د شلو لوټ را خلاص کړ او پلوشې ته يې ونيو، پلوشې دشلو لوټ واخست، مسکی شوه په لږ څه لوړ غږ يې وويل: ترورې کمال ته مو کوژده وکړله، مور مې لږ څه حيرانه شوه ويويل:

Ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

- کمال جان ته مو کوژده وکړه!!! پلوشې په لوړ غږ زما د مور د خبرو په تایید هو وویل. پلار مې چې په دروازه را ننوتو مور مې پرې ورغږ کړ: وه سړیه راشه چې پلوشه څه وايي، کمال ته یې کوژده وکړه، پلار مې چې د تسبو یوه یوه دانه یې اړوله، په ګڼه ګیره لاس را تېرکړ او مسکی شو.
- ښه ډېر ښه، لورې مبارک دې وي درته، خدای دې درته برکتي کړي.

زه هم ډېر خوشحاله شوم له ځان سره مې وویل کماله زه به درسره ګورم، پټ پټ کارونه کوه، مور مې را غږ کړ:

- منصوره ته لا ولاړ یې، زر لاړشه، بیا به وایې، چې مکتب ناوخته شوی، دا دی، هاغه دی.

بې له دې چې څه ووایم له کوره ووتم او د ګُلي کاکا د دکان په لور وخوځېدم، د ګُلي کاکا له دکانه مې بوره واخسته او د کور په لاره سم شوم، د چای له څښلو وروسته مې مهال ویش ته په کتو کتابونه جوړ کړل اول ساعت دري وو، پام مې شو، چې د دري کورنۍ وظیفه مې نه ده لیکلې، ساعت ته مې وکتل، اووه نیمې بجې وې، دا چې رسمیات په اته نیمې شروع کېدل، نو زر زر مې کورنۍ وظیفه ولیکله او له کوره د مکتب په نیت ووتم، ددې لپاره چې شبیر له ځانه سره واخلم د بر کلي په لاره سم شوم، خو د شبیر دوي له کوره راته پته ولګېده چې شبیر وختي وتی دی، ساعت ته مې پام شو اووه دقیقې پاتې وې اته نیمو ته. مزل مې یوڅه ګړندی کړ، اته او پنځه دیرش وې چې د لېسې په دروازه ننوتم، په چټکۍ د صنف په لور لاړم، له ډېرې وارخطایۍ مې د ټولګي په دروازه کې کتابونه له لاسه ولوېدل، زما ددې وضعیت په لیدو ټول ټولګیوال په خندا

(c) ketabton.com: The Digital Library

شول، استاذ پرې چغه کړه، بې حیاوو زه درته ولاړ یم او تاسې خاندۍ بیا یې ماته مخ را واړو:

- منصوره ته د مسوولیت په نوم څه شی پېژنې کنه؟ د صنف اول نمره یې ته باید له ټولو مخکې په صنف کې حاضر اوسې.
- استاذه بخښنه غواړم ناوخته شو، بیا به داسې نه کېږي، استاذ هم د سر په اشاره راته د کیناستو وویل...

لاړم د صداقت په خوا کې په خالي څوکۍ کیناستم، استاذ درس خلاص کړ، د درس په هکله یې د شاګردانو نظریات او پوښتنې واورېدل، په وار سره یې پوښتنو ته ځوابونه وویل او له ټولګي څخه ووت، د استاذ د وتلو سره سم په څو شېبو کې د ټولګي خاموشه فضا د هلکانو خندا او شور ونیوله، پرلپسې ساعتونه تېر شو، وروستی ساعت خالي و، زر تېر شو د مکتب د رخصتۍ زنګ د وهل کېدو سره، د لیسې لویه دروازه د شاګردانو په مخ خلاصه شوه او ټول د خپلو کورونو په لور روان شول. په لار راسره زما یو ټولګیوال جمشید ملګری شو، په ټوله لار مو سره ښې ډېرې غورې وکړې، په خبرو خبرو کلي ته ورسېدو، له جمشېده مې خدای په اماني واخسته او په ګړندیو قدمونو مې د کور لار را لنډه کړه، دروازه مې وټکوله، وړې خور مې دروازه خلاصه کړه، لاس یې را وغزو:

- لالا سترې مشې او کتابونه یې زما له لاسه واخستل، مور مې هم سترې مشي سره وویل، منصوره لاسونه ووینځه ډوډۍ تیاره ده.

وړې خور مې پیتاوې ته سترنجۍ هواره کړه، ما لاسونه ووینځل او ډوډۍ ته کیناستم، مور ته مې په خندا وویل:

- مورې خلکوته په اوړي کې بندۍ نه رسېږي او ته یې په ژمي کې خورې.

(c) ketabton.com: The Digital Library

- په خندا شوه دا برکتونه خو به منې. ښه په مړه ګېډه مې ډوډی وخوړله او پاڅېدم، مور مې وویل منصوره تا خو هیڅ ونه خوړل!
- بس دی مورې موړ شوم، ځم شبیر اخلم، ځو درس ته!

په همدې خبرو کې وم،چې دروازه وټکېده، خلاصه مې کړه، شبیر وو، په خندا مې ورته وویل، همدا اوس مې یادولې، ځه ښه شوه چې راغلې.
- شبیر موسکی شو، سمه ده، سمه ده، ورشه کتابونه دې راواخله، چې ناوخته کېږي.
- چای به وڅښو بیا به ځو!!
- هرڅه مې کړي، بس ته زر کوه.

د سمه ده په ویلو کور ته ننوتم، کتابونه مې را واخستل، او د خپل ځای په لور، چې له ګودره یو څه فاصله کې د دنګ چنار لاندې کوچنۍ دېره غوندې وه او د کلي شوخو هلکانو به ورته دیدن چوک ویلو، وخوځېدو. زه او شبیر به اکثره همدې ځای ته د درس لپاره تلو، خو جمشید به بیا په عذابولو او ویل به یې چې ګوره منصوره تاسې خوهلته ځئ، خو کومه ورځ مونږ ته کار ونه ګورئ.
تر یو څه وخت پورې مو درس وویلو، شېبه وروسته شبیر وویل:
- منصوره پوهېږې؟ پدې ورځو کې دا هرڅه راته نوي نوي ښکاري، په هرڅه کې یو نوی ایجاد شوی رنګ وینم، دا سې احساسوم چې کاینات راباندې مهربانه شوی، رنګونه را وروي او زه لکه جنتي چې د دنیا له ټولو کړاوونو څخه ستړی شي، له یو څه درد زغملو وروسته خپل روح د کایناتو څښتن ته وسپاري او مهربانه څښتن یې ددې ټولو دردونو او کړاوونو په بدل کې د جنتونو په دروازه ننباسې او جنتي داسې احساسوي چې ګوندې هېڅ درد او کړاو یې نه وي

(c) ketabton.com: The Digital Library

لیدلی. منصوره! کاشش!! طبیعت په مونږ تل همداسې مهربانه وای، په مونږ یې تل همداسې د رنګونو دباران د منظر تماشه کولای.

- په حیرانۍ مې د شبیرخبرو ته غوږ نیولی و، موسکی شوم، شبیره! څه شوي، چې نن داسې د طبیعت په ثناء بوخت یې او طبیعت ستایې؟ ورو مې له غوږه کش کړ، نه چې ورور مې مئین شوی!؟ څوک ده، هغه خوشبخته چې زما شبیر خوښه کړې ده؟
- مسکی شو، د همدې کلي ده، خو صبر چې راشي، نو به یې وینې!

شبیر به یوه شیبه کتاب او یوه شېبه د ملک صیب د پټیو ترمنځ د ګودر په لور تللې لارې ته کتل، لږ وروسته د ملک صیب په پټیو کې د ګودر په لور د تلونکو نجونو قطار را ښکاره شو، نجونې به لکه د زانګو کله په قطار او کله به یې قطارونه مات کړل او لکه د شلیدلي هار د غمیو په شان به وشیندل شوې، د نجونو قطار چې مونږ ته یو څه نزدې شو، نو شبیر مې په څنګل وواهه، وایه کنه سړیه، څنګه غلی یې؟
شبیر چې په خوله یې هېڅ نه ویل، چوپه خوله یې لاس دیوې نجلۍ په لور وغزلو، نسرین وه، هغه نسرین چې دکلي ډېرو زلمو یې د وصل خوبونه لیدل، دښکلا ستاینه یې د غم ښادۍ په محفلونو کې د کلیوالو ښځو عادت ګرځېدلی وو او زړو ښځو به یې سترګې د ښاپیریو سترګې بللې.
مور مې یوه ورځ کیسه کوله چې نسرین په یو واده کې کوم سپین ږیري لیدلې وه، نو د خپلې پېغلې لور په مخکې یې ویلي وو، چې لورې دادی حسن!! پوره لس لکه روپۍ پې شمارم که رایې کړي.
د نجونو قطار د ګودر په طرف لاړ، ورو ورو پنا کېده، شبیر ته مې پام شو، چې سترګې یې هم هغسې د نجونو په قطار ګنډلې وې او د صاحب شاه صابر دا بیت یې زمزمه کاوه:

(c) ketabton.com: The Digital Library

اوس مې په زړه او ذهن داسې را خوره ده مینه
اوس چـــې د چـــا سره خـــــبره کوم دا کومه

د شبیر په اوږه مې لاس کېښود.

- شبیره! جټکه یې وخوړه
- ها!
- ښه یې؟
- هو هو ښه یم، ښه یم.

په خندا شوم، یاره دومره جدي کېږه هم مه، هر څه به سم شي، سر یې وخوځو، مسکی شو.

یوه شیبه دواړه خاموشه ناست وو، د مازیگر اذان یې وکړ، شبیر ته مې وویل چې ځو ...

له ځایه پاڅېدو او کرار کرار وخوځېدو، د کلي لوی جومات ته مو ځان ورساوه، د جمې وخت وو، لاړو او په لس کسیز صف کې مو اضافه والی وکړ. جمه مو وکړه، له جوماته راووتو، له شبیره مې اجازه واخسته او کور ته لاړم، کور کې مې مور خفه وه، د خفگان د علت پوښتنه مې ترې وکړه، ویې ویل؛ پلار دې زنگ کړی و چې مریض دی او په شفا خانه کې دی، مور مې ډېر زیات خفه وه، مور مې په حقه وه د هغې خفگان پر ځای وو، ځکه چې پلار مې د شکرې ناروغي درلوده. د مور د تسلی لپاره مې وویل:

- مورې هسې خفگان مه کوه، پلار مې ښه دی، بس هسې څه د سینې تکلیف یا زکام به وي دهغې لپاره به ډاکټر ته تللی وي او که بیا دې هم تسلي نه کېږي؛ نو زه به لاړشم، را به یې ولم، جامې مې تیارې کړه! همدا اوس ځم.
- نه نه اوس مه ځه، سبا به لاړشې.

(c) ketabton.com: The Digital Library

- ښه سمه ده موري، خو ته دا خفګان مېګان پرېږده، او ها هغه وړمه څه شوه؟
- همدلته ده، هغه همسایه جینی راغلې ده، د هغې سره ناسته ده، دا چې د مور پام مې بدل کړم، نو په کراره یې خواته ور نزدې شوم، ومې ویل:
- ښایسته ده، که بدرنګه؟
- مور مې د خپل ټیکري پیڅکه په سترګو را تیره کړه، نه کوم درته کوژده! بېغمه شه! او پدې چلونو خو یې بیخي هم نه! دواړو وخندل او زه ترې خپلې خونې ته لاړم.

* * *

سهار اووه بجې وې، له موره مې خدای په اماني واخسته او د ښار په نیت له کوره ووتم، اسمان وریځ وو، میده میده باران ورېده، هډه کې غواګۍ موټر ته وختم، زما د ناستې سره سم یو بل هلک هم را وختو زما تر څنګ په مخکني سیټ کې کېناست، په شاته سیټ کې دوه ګېره خریلي، یو ملا ډوله سړی او یو ماشوم ناست وو، موټر وان موټر ته راوختو، موټر یې چالان کړ نصوار یې تو کړل او په کراره یې وویل: یو دعا د خیر وکړئ.

موټر ورو ورو لار را لنډوله، شاته سیټ کې د ناستو خلکو ښه ساعت تېر و، کله به یوه او کله به یې په بله موضوع بحث شروع کړ، ما مې په خوا کې ناست ملګري ته وکتل، ورو مې وویل ښه یې، تندی یې تروش کړ:

- زه ښه یم، خو که ته دې دا پښه لرې کړې، نو بېخي به ښه شم.

خپلې پښې ته مې پام شو، چې د هغې په پښه مې ایښې، نه پوهېږم چې له کله نه مې پښه د هغې بې چاره په پښه ایښې وه. زر مې پښه لرې کړه او یوه څه په شرمنده لهجې مې ورو وویل

(c) ketabton.com: The Digital Library

- وبښه یاره
- مسکی شو، هېڅ خبره نشته، چرته ځې؟
- جلال اباد ته!
- هغه خو ماته پته ده، چې جلال اباد ته ځې، خو په جلال اباد کې کوم ځای ته!
- نور خو نه یم بلد، ځکه چې ښار ته دومره تګ راتګ نلرم او بیا مې ورته ټوله کیسه وکړه چې پلار مې هلته په ښار کې وظیفه لري انجینر دی، زنګ یې کړی وو، چې مریض دی، نو دا چې ورته مو سودا شوه، پدې خاطر ورپسې ځم، که ډېر په عذ اب وي، نو کور ته یې راولم.
- ښا ښا! لاس یې را اوږد کړ، زما نوم پروېز دی، د کونړ پوهنتون د اقتصاد پوهنځي څخه فارغ او اوس په جلال اباد کې په یو شخصي بانک کې (Cashier) خزانه دار یم.
- ښه ډېر ښه! زما نوم منصور دی، دولسم ټولګي کې یم، سږ کال له خیره فارغېږم.
- مسکی شو، ډېر ښه!د پوهنتون څه اراده لرې که نه؟
- هو له خیره! که نصیب مو وو نو، ولې نه!

موټروان ناڅاپه په بریک پښه ټینګه کړه، سټیرینګ یې د پټي خواته تاو کړ، د موټر په مخ کې د مدرسې ماشومان چې له مدرسې په ناڅاپي ډول راوتي وو، هک پک وارخطا ولاړ وو. ګیره خریلي سړي په غوسه وویل: د غوا زامنو وطن خو مو در په دره کړ او نزدې وه، چې مونږ مو وژلي وای، تاسو خو هېڅ بلا نه وهي!! بس خو د تروریزم او وحشت خپرولو هڅې یې را جوړې کړې دي، بیا چېغې وهي چې پلانکی ترهګر را لېږي او بېستانکی ترهګر را لېږي، هېڅوک درته ترهګر نه را لېږي، بلکې په کور دننه یې

(c) ketabton.com: The Digital Library

درته روزي، کوم چې تاسو د دين هڅې بولی، دا په اصل کې د وحشت خپرولو هڅې دي، ملا ډوله سړي يې په خوله کې خبره ور وچه کړه.

- په کراره سړيه! ته څه لگيا يې، ماشومان دي، او پاتې شوه د وطن خبره نو دا وطن دين، مدرسې، جومات، قران او د قران لوستونکو نه دی وران کړی، بلکې له دينه او قرانه نا خبرو وران کړی، دا کوم د قران لوستونکي طالبان، چې ته ورته ترهگر وايې دا په اصل کې هغه څوک دي چې مدرسې ته د تگ، را تگ په وخت ورته فرشتې خپلې وزرې غوړوي، دا هغه متعلمين دي، چې پيغمبر(ص) خپل وارثين بللي، او دا ځای چې تا ورته د تروريزم د هڅې نوم ورکړ، د هغه تعليم د خپرولو ځای دی، چې د امن کتاب او د پيغمبر(ص) ستره معجزه قران عظيم الشان پکې تدريسېږي، دا ځای د هغه تعليم د خپرولو ځای دی، چې متعلم د (والصلح خير) او (انما المومنون اخوة فاصلحو بين اخويکم وتقواالله لعلکم ترحمون) درس زده کوي، ته څه فکر کوې، دا کوم وحشت چې پدې وطن کې روان دی، مونږ ورته خوشحاله يو؟ نه، هېڅکله نه!! مونږ له تاسو ډېر ځورېږو، تاسو هم ملامته نه یاستئ، بس د خلکو نه منفي تبليغات واورئ او خپله د خپل دين او اسلامي مقدساتو په سپکاوي لاس پورې کړئ.

گيره خريلي سړي چې په خوله کې يې لاړې وچې وې، بخښنه وغوښته. شيبه وروسته په ښار کې وو، له موټره ښکته شو، د څنگ ملگري مې وويل:

- څه کوې؟
- وُلي مې پورته واچول، پلار پسې مې ځم، مسکی شو، څنگه يې پيدا کوې!؟ زنگ ورته ووهه چې چرته دی، نو پيدا کول به يې درته اسانه شي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

له جېبه مې موبایل را وویست، د پلار شمېرې ته مې زنګ وکړ
- لالا اورې، زه یم منصور، چرته یې؟
- له هغې خوا غږ، چې زما د پلار نه وو، راغی، منصوره پلار دې ښه دی، راوستی مو دی اطاق کې یو، چرته یې ته؟
- زه دلته په ښار کې یم، تاسو چرته یاستئ؟
- ځنګ کې دې څوک شته؟ ته ورکه موبایل چې ددې ځای ادرس ورکم.

موبایل مې پروېز ته ورکړ. پروېز څو شېبې موبایل غوږ ته نیولی و او بیا راکړ او راته یې وویل چې راځه راپسې، زه هم روان شوم، پروېز ویل: دا داسې ښار دی، چې ډېری خلک ورته له ډېرو هیلو او امیدونو سره راشي، د خپلو خوبونو د رښتیا کولو په تمه ډېرې سختۍ او مشکلات وګالي، ځینې چې بخت یې د سرو وي، خوبونه یې رښتیا شي او د تل لپاره ددې ښار شي، خو ځینې چې بخت یې کوټه وي له هرڅه مایوسه، ددې ښار په کوڅو کې د خپل ورک منزل په لټه ورځې شپې سبا کوي او د دیاړي کولو لپاره هم د واسطو په لټه کې وي. په خبرو خبرو کې پروېز د یو بلند منزله ودانۍ په لور اشاره وکړه، همدا تعمیر دی راځه! د ودانۍ په زینو ور سم شو په دریم منزل کې د یو اتاق دروازه مو وټکوله، ځوان هلک چې زوړ جمپر یې په غاړه وو، دروازه خلاصه کړه، پلار مې مخامخ په بخارۍ کې لرګي سمول، اطاق ته دننه شو، ستړي مشي مو وکړه، کېناستم، پرویز ته مې وویل ته به راسره چای وڅښې بیا به ځې، هغه ست وکړ خو پلار مې هم ورته خبره تکرار کړه، پرویز هم کیناست، پلار مې وویل:
- منصوره که زه پوه وای، نو له راتګه مې منع کولې، خو ځه خیر! ځنګه یې کور ته خیر وو او دا ځوان دې را معرفي نه کړ!؟
- پلاره دا پروېز دی، ددې ځای په پیدا کولو کې یې راسره مرسته وکړه. پلار مې پروېز مخاطب کړ

(c) ketabton.com: The Digital Library

- مننه ځویه!
- نه کاکا دې کې د مننې څه خبره ده، دا خو زما فرض وو.

پروېز چې د چایو پیاله یې کېښوده وویل: ښه کاکا اوس به ماته اجازه راکئ، زه ځم، پلار مې یو ځل بیا له پروېزه مننه وکړه، پرویز رخصت واخست او لاړ. پلار مې غږ وکړ.

- نیازالدینه ته راشه!
- هم هغه هلک چې دروازه یې را خلاصه کړې وه، راغی، ها انجینر صیب!
- نیازالدینه هغه زما کالي را جوړ که زه دفتره پورې ځم، چې له هغه ځایه راغلم، نو لاړ به شو کور ته!
- خو انجینر صیب تاسو خو ابل پرون راغلئ او اوس.....
- پلار مې په خندا وویل: رئیس صیب محترم ځوی مې راپسې راغلی دی او چې ما بو نه ځي، زما نه بغیر خو دا د تلو والا نه دی.
- نیاز الدین د سمه ده په ویلو له اتاقه ووتو. پلار مې وویل:
- ځویه ته همدلته اوسه تلویزون هم شته، مجلې هم هلته په میز پرتې دي او که څه خوراک څښاک ته دې زړه کېده، نو نیاز الدین ته ووایه درته به یې له بازاره راوړي، زه دفتره پورې ځم، چې راغلم، نو بیا به لاړ شو.

له جیبه یې موبایل را وویست، غوږ ته یې ونیو، چرته یې؟ سمه ده زر راشه زه تیار یم، ځویه زه ځم، ډریور راغلی، ته زړه تنګ نه کړې. پلار مې لاړو، نیاز الدین په مینه ناکه لهجه وویل:

- منصور لالا ډېره ووهه، کمپله کش کړه، چې یخ دی، د تلویزون ریموټ یې راکړ، واخله، چې څه دې خوښ وي هم هغه وګوره، زه بازاره پورې ځم، چې د غرمې د پاره یو څه راوړم. ورته مسکی شوم.

(c) ketabton.com: The Digital Library

هغه لاړ او زه يواځې په اتاق کې پاتې شوم، په تلويزون کې مې چينلې بدلولې را بدلولې، په يو چينل کې هندي فلم لګيدلی وو، هم هغه مې پرېښود او کرار ورته ډډه شوم.

څه د پاسه دوه بجې وې، چې پلار مې راغی، له هغه ځايه ووتو، پلار مې ووېل ته راځه چې په ښار کې دې لړ وګرځوم او څه نا څه سودا به هم واخلو، پلار مې مخکې او زه ورپسې، ښار و، رنګ رنګ خلک پکې وو، اکثره په تورو حجابونو کې ښځې او جينکۍ چې يواځې سترګې به يې ښکارېدې ګرځېدې، ماته خو جالبه دا وه، چې ما به کومې جينۍ ته ور وکتل نو هغې به هم همداسې په سترګو کې سترګې را خخې کړې، تر هغې چې ما سترګې وا نه ړولې، نو هغې به نه اړولې، زړه کې مې تېر شو، چې دا څومره شخ سترګې جينکۍ دي، کلي کې خو، چې جينۍ په سل متری کې هلک وګوري، نو له واره يې لاره بدله کړې وي، پلار مې را غبر کړ منصوره څه سوچ کې؟

- هېڅ! هسې دا د ښار خلک د کلي سره څومره فرق لري! کنه لالا؟
- هو ځويه دا ښار دی، اکثره تعليم يافته خلک پکې اوسېږي او ژوند پکې د کلي په نسبت ډېر پرمختګ کړی دی، ته راشه دا مالټې ډېرې ښايسته دي، يو من ترې واخلو.

مالټې مو واخستې، سيده د موټرو د هډې په لور وخوځېدو. په يو موټر کې کيناستو، چې مونږ پکې اولني کسان وو، خو ښه و ژر ډک شو، په لاره کې يو څه رش وو، ماښام اذانونه يې د عبدالخيلو نومې ساحه وکړل، هم هلته موټروان موټر يو اړخ ته اودرولو ښکته شو لمونځونه مو وکړل، موټر واپس حرکت وکړ، په فضا کې د تيارې ترڅنګ خاموشي خپره وه، سپوږمۍ لکه سرداره د ستورو په منځ کې ولاړه وه، موټر ورو ورو لار را لنډوله، زه په شاته سيټ کې د شيشې خوا کې ناست ووم، شيشه مې

(c) ketabton.com: The Digital Library

ښکته کړه، یخ باد را ننوت، باد لکه ماشوم چې د ټال سره لوبې کوي، همداسې زما په مخ یې وېښتان دانه وانه شیندل، ما به د لاس په ګوتو را جوړ کړل، باد به بیا دانه وانه وشیندل، نو هغه بیت مې ځان سره ورو زمزمه کړ چې

تا غــوړولې او شـمال به خـــورولې زلـفې
زه له مجبورې د هوا په لار کې اودرېدمه

ځان سره موسکی شوم، شیشه مې بېرته پورته کړه، ویښته مې را جوړ کړل، په خوا کې مې ناست زوړ سړي ته پام شوم چې حیران یې را کتل، یو څه شرمنده شوم، سترګې مې ترې واړول او بیا له ځان سره ورو وموسېدم. موټر د یو پلچک تر څنګ اودرېدو، زه او پلار مې ښکته شو، پلار مې پیسې ورکړې، سوړ باد مې بدن وربږدولو، پلار مې پټو له ځانه تاو کړ، له لږ مزل وروسته د کور د دروازې مخ ته وو، دروازه مې وټکوله، د لاسې ځراغ رڼا شوه.

- څوک یې؟
- مورې زه یم منصور دروازه خلاصه کړه. مور مې په سر ښکل کړم، ځویه په خیر راغلئ، پلار مې په شوخۍ وویل:
- لږ خو مونږ خوارانو ته هم سترې مشي وکړه کنه! مور مې وویل؛
- ته خو رک روغ یې او په مونږ دې قیامت تېر کړ، منصور بې چاره مې هسې درپسې لا لهانده کړ. په خبرو کې مې ځان ور وغورځو او هو مورې پرېږدئ دا ګیلې، یخ دی، ځئ چې کوټې ته لاړ شو، نورې خبرې به هلته کوو. کوټې ته ننوتو، وړه خور مې او پلوشه د انګیټۍ(بخارۍ) په خوا کې ناست وو، زمونږ په لېدو را پاڅېدل، سترې مشي یې راته وکړه، ورمې د مالټو خلته زما له لاسه واخسته، پلوشې زما د پلار لاسونه ښکل کړل، وریره مې راغلې ده، پلوشه مې په پلار ډېره

(c) ketabton.com: The Digital Library

گرانه وه، بس هر وخت به يې ويل(که پلوشه د خپل د ماما د ځوې په نوم نه وای نو ما به وخته منصور جان ته کړې وه) .

* * *

سترگې مې مړلې، له اتاقه ووتم، پلار مې راته يو څه په تُنده لهجه وويل:

- لمونځ دې وخوړو!!
- لالا چا پا نه څولم او زما پام ونه شو...........
- څه!! سل غږونه خو مې درته وکړل او ته وايې، چې چا پا نه څولم، مخ لاس وينځه، چای تيار دی.

چای مې وڅښلو، بهر ووتم د کلي مخ کې د پټو په پولو مې يوه شېبه قدم وواهه، فکر مې شو چې، امتحانونه هم را په سر دي، سبا بله ورځ به تقسيم اوقات ورکړي، بېرته د کور په لور روان شوم، پدې نيت چې، کتاب به واخلم او مطالعه به وکړم. دکور دروازې ته نزدې شوم، غوښتل مې چې دروازه خلاصه کړم چې په تېزۍ دروازه خلاصه شوه، پلوشه وه، زما په ليدو يو څه ټکنۍ شوه، خو ما ورغږ کړ، راځه راځه پردی نه يم، د تره ځوې دې يم.
ورو يې وويل: ماسره مه غږېږه، زه درنه خفه يم!

- ولې خفه يې، ما څه کړي؟
- ښار ته لاړې او ماته دې هيڅ را نه وړل او بله داچې هيڅ زما پوښتنه هم نه کوې.
- په ټوکو مې وويل: کينو مې درته راوړي وو کنه! په غوسه شوه، شونډې يې په غاښونو وچېچل، په اننگو کې يې د غوسې له وجې سرخي را

(c) ketabton.com: The Digital Library

وڅوکېده، له پښې یې چپلکه را وویسته او کلک یې په ملا وویشتم، ما مې ملا مړله، چپلکه مې را پورته کړه او په خندا مې وویل:

- راځه اوس یې واخله، مخ مې واړو او روان شوم، په زاریو یې پیل وکړ، ومې ویل دلته راشه! بیا یې درکوم، خواته مې راغله، لاس یې وغزو
- راکه!
- نه نو! دومره په اسانه خو یې نه درکوم، غوږونه ونیسه، شابه!
- خیر دی، کنه! راکه څوک به راشي! روان شوم.
- سمه ده، چې غوږونه نه نیسې، نو زه هم لاړم، په اوږه یې له شا طرفه لاس را کېښود
- سمه ده، سمه ده، غوږونه نیسم.

مخ مې ور واړو، په دواړه لاسو یې دواړه غوږونه نیولي وو، ما چې ور وکتل، نو پوزه یې بوڅه کړه، موسکی شوه، اوس خو راکه کنه! هک پک ووم، بیخي بې حسه او بې هوشه ووم، په سترګو کې مې ورته سترګې خخې کړې وې، د اوږدو بڼو یوه یوه دانه مې داسې له نظره تېروله لکه شپون چې په ماښام رمه شپاله ته راوړي او یوه یوه دانه شماري، بیا موسکی شوه، راکه!

- څه!
- چپلکه، وی!! څوک به راشي، چپلکه مې ورته ونیوه، ورو مې وویل
- پلوشې یوه خبره!
- ووایه!
- مینه درسره لرم.............
- څه!!!!!!!!!

(c) ketabton.com: The Digital Library

- هېڅ، هېڅ هسې طبيعت مې خراب دی، روان شوم، پلوشې په کراره را غږ کړ .

- څه دې ووېل، خير دی ته يې يو ځل بيا ووايه
- مخ مې واړو، گونگ يې په مخکې ولاړ ووم، پلوشه يو څه را نزدې شوه او په پوښتونکي نظر يې راته کتل ته وا د هغه شاعر خبره يې کوله چې

د خاموشۍ گڼې معنې وي شونډې زر پرانيزه
که اراده دې د الفت وي، نو اظهار به کــوې

هغه لاړه، زه هک پک حېران ولاړ وم، چې دا هرڅه، څه وشو او څنگه وشو!؟؟

* * *

د پنجشنبې په سهار مې ټولگيوال صداقت زنگ را وواهه، ويل يې، چې نگران زنگ وهلی و، تقسيم اوقات ورکوي، لاړ به شو، تقسيم اوقات به واخلو. مکتب ته لاړم، نور ملگري مې هم راغلي وو، نگران تقسيم اوقات يې راوړ، ماته يې راکړ

- واخله منصوره دې هلکانو ته يې ووايه، چې ويې ليکي.

تقسيم اوقات مو واخستو او له هغه ځايه د صداقت دوي دېرې ته لاړو، ناست دلته وم، خو فکر مې ټول هغه ورځني کار ته وو، خدای شته زه په خپل کړي اظهار پښېمانه هم ووم، ځکه چې پلوشه د بل چا په نوم وه او ماته نه وه پکار چې داسې کار مې کړی وای، خو د پلوشې په واپسۍ کې، د انکار پر ځای، رضايت ښودلو بېخي زيات حيرانه کړم. هلته يوه شېبه ناست ووم، له ملگرو مې اجازه واخسته او کور ته لاړم، لومړۍ ازموينه مې رياضي وه، د رياضي کتاب مې واخست، استاد راته په لېمېټ، مشتق او څه نا څه په انتيگرال کې کار کړی وو، په رياضي کې ښه ووم، پوهېدم،

(c) ketabton.com: The Digital Library

خو اکثره صنفیانو مې له ریاضي سر ټکاوه، هغوي هم نه وو ملامته! ځکه چې یوه ورځ مې یوه هندي خپرونه کتله، د هغې خپرونې کوربه هم بار بار له ریاضي سر ټکاوه، دا چې مزاحیه خپرونه وه او یوه د هندي فلمونو اداکاره یې په کې مېلمنه کړې وه، نو له هغې یې پوښتنه وکړه، چې د ښوونځي په دوره کې په ریاضي کې څنګه وې، نو هغې ورته وویل ، چې زه په ریاضي، کې تکړه ووم، نو کوربه ورته وویل، چې ښه نو! ریاضي ستا په درد خوړل شوې تر اوسه؟ نو اداکارې یې په جواب کې وویل، چې هو د خپل بدن د کالوري د اندازې د زیاتوالي او کموالي د معلوملو لپاره یې استعمالوم، بسس! همدومره مې په درد خوړل شوې. خو خیر خبره مې دا کوله، چې ریاضي د هر چا لپاره یو سر خوږی دی. یوه شېبه مې د کتاب پاڼې واړولې را واړولې، خوند یې را نکړ، غلی مې د مېز په سر کېښود، چې د مور غږ مې واورید:

- منصوره! اوبه یې درته ایښي، ځان پرېمنځه، کالي به بدل کړې، چې له ډوډۍ وروسته ځو، د تره کره دې، مبارکي به هم ورته وکړو او ډېر وخت وشو، چې نه یو تللي، چې بیا به ګیله کوي! ددې خبرې په اورېدو مې په بدن کې خوشحالي او وېره خوره شوه، مور ته مې وویل

- سمه ده، مورې!

له ځان وینځلو او ډوډۍ خوړلو وروسته مې مور دوي مې هم تیار شول، د کور دروازه مو بنده کړه او تره دوي کره مې روان شو، کور یې له مونږ لرې، د کلي په بر سر کې وو، په کراره کراره، له کافي مزل وروسته د تره کره مې ورسېدو، تره ښځې مې زمونږ په لېدو دومره خوشحالي وښوده، لکه اختر چې پرې ناڅاپه راغلی وي، له سترې مشي وروسته یې زر زر په حوېلی کې کټونه جوړ کړل، مونږ کېناستو د تره ښځې مې غږ کړ

- پلوشې، بالختونه راوړه!

(c) ketabton.com: The Digital Library

پلوشه له اتاقه راووته، بالختونه یې راوړل، یو یې ماته کېښود یو یې زما مور ته، مور مې پلوشه په سر ښکل کړه، بیا پلوشې ماته مخ راواړاوه او په کراره یې، وویل: ستړې مشې، تش مې ورکتل او نور نو له ستوني غږ نه راوتو، سر مې وخوځو، پلوشه زما ددې حالت په لیدو په خندا شوه او لاړه، ځو شېبې وروسته یې، چای راوړ، مونږ ته یې چای کېښود او خپله لاړه برنډه کې کېناسته د تره ښځې مې وویل

- ددې بې چاره ګی هم امتحانونه دي، درس وايي.
- مور مې وویل: هو کنه منصور هم شپه او ورځ په کتاب پروت وي. ما پکې را ودانګل.
- کاني کمال چرته دی؟

زما ددې خبرې سره سم، دروازه خلاصه شوه، کمال را ننوت، لکه په فلم کې چې د هیرو یادونه وشي او ورپسې دستي هغه راشي. کمال سره مې غېږ په غېږ ستړې مشي وکړه، په خندا مې وویل:

- دا تندی دې زما دې تندي سره وسولوه، چې زمونږ قسمت هم ایله شي، زما په دې خبرې سره ټول په خندا شول، د تره ښځې مې وویل:
- منصوره ځویه ته خالي پرې ګوته کېږده، نور نو له تا به څوک خپله لور، خور منع کړي!؟ مور مې وویل:
- نه خورې اوس یې پرېږده، چې یو وار مکتب خلاص کړي، پوهنتون ووايي او ډاکټر شي، نو بیا به ورته چرته درک وکړو، اوس خو لا وړوکی دی.

نو ماته زمونږ د ملګري هغه خبره را یاده شوه، چې (چې کله په کور کې ښځه وغواړم، نو وايي، چې لا خو وړوکی یې، خو چې د شوتلو پنډ ته شي، نو وايي، چې غټ سنډا یې ههه. بالخت ته ډېره شوم، لمر ډېر ښه لګېده، زمونږ له کوره تر دې ځایه چې راتلو، نو لار مو د ویالې په غاړه د چنارونو

(c) ketabton.com: The Digital Library

لاندې وه. یوه شېبه ناست وو، چې تره او پلار مې په دروازه را ننوتل، له هغوي سره مو سترې مشي وکړه، ما کمال ته وويل:

- درياضي كتاب خو دې راكه، چې لږ درس ووايم، چې سبا بله ورځ امتحان را په سر دی، ، په خندا شو.
- زه یې له کومه کړم؟ چې فارغ شوی یم، نور مې نو د کتابونو مخه نه ده لیدلې، خو د پلوشې سره به وي، ځکه هغه خو دې هم دوره ده، لاړ شه، هلته ده برنډه کې درس ته ناسته ده، ورته ووایه، چې درته یې درکړي، په نه زړه لاړم، پلوشه زما په لیدو یوه څه له ځایه وخوځېده، په بنده ژبه یې وویل:
- منصوره! ته، ته راځه کېنه!
- هغه، امم، هغه د رياضي كتاب مې پكار وو، كه را يې كړې!!
- ښه.

له ځایه پاڅېده، لاړه د الماری نه یې د ریاضي کتاب او کتابچه را واخسته، ها واخله، وا مې خستل، ترې لرې یو څه په فاصله کې کېناستم، پلوشه د تاریخ کتاب ته متوجې وه او زه پلوشې ته! پام یې شو، چې زه ورته ګورم، نو په کراره یې وویل:

- څه ګورې!! ومې ویل:
- د خدای قدرت! خدای پاک چې په کومې ښکلا له حده ډېر مئین ډېر وو، د هم هغې ښکلا له مخې یې کائنات خلق کړ، د هم هغې ښکلا له مخې یې نورې ښکلا ګانې او ښایسته مخونه پیدا کړل، زه له هم هغې ښایسته مخونو څخه یو ته چې زما په مخکې دی ګورم.
- په خندا شوه، اوه، فلسوفه!! پلوشې به لا نور څه ویل، چې د تره ښځې مې غږ وکړ:

(c) ketabton.com: The Digital Library

- پلوشې، ته راشه! پلوشې، پوزه بوڅه کړه، موسکی شوه، زه به ورشم، بیا خبرې کوو.

ما هم کتاب يوې خوا ته کړ، د پلوشې په نقل مې پوزه بوڅه کړه او له ځان سره په خندا شوم، بېرته لاندې راغلم، کمال، پلار او تره مې يو هم نه وو، مور او د تره ښځه مې دوه په دوه ناستې وې، ورېمه د پلوشې سره د ختېين نغري خوا کې ناسته وه، د مور خوا کې مې کېناستم، مورې د ا خلک څه شول؟

- د تره ښځې مې جواب راکړ، کمال لاړ بازار ته، پلار او تره دې جمې ته تللي.

زه هم له کوره ووتم، په کراره کراره د شبير دوې کور ته لاړم، شبير کور کې نه وو، مور يې وويل، چې د غرمې ډوډۍ يې خوړلې او وتی دی. له ځان سره مې وويل: هغه به ځان ديدن چوک ته رسولی وي، زه هم ورپسې لاړم، شبير يواځې ناست و، زه يې چې وليدم په خندا شو.

- منصوره ښه شوه چې راغلې، ومې ويل
- څنګه يې شبيره!؟
- ښه يم، خو څنګه دې درک نشته، دا څو ورځې بېخي نه ښکارې!
- همدلته يم ياره، خو لږ بې سوره ووم، نو ځکه مې ستا پوښتنه هم ونکړای شوه!

تر ډېره مو خبرې سره کولې، نږدې ماښام وو، چې له هغه ځايه ووتو، زه مې د تره کره لاړم او شبير د خپل کور په لور، ماښام لمونځ مې د تره د کور ترخنګ په کوچني جومات کې وکړ، اسمان وريځ وو، يخ شمال چلېده، يخ مې وشو کور ته دننه شوم، اتاق ته لاړم، پلوشه او ورېمه دواړه ديوال ته ډډه وو ، کمپله يې په پښو اچولې وه، مور او د تره ښځه مې د بخارۍ

(c) ketabton.com: The Digital Library

په خوا کې ناست وو، جمپر مې واغوستو، يوه شېبه د بخارۍ خوا کې ناست ووم، چې کمال لوند، خشت کوټې ته راننوت، د تره ښځې مې وويل

- لکه چې باران دی، کمال چې ټول ځان يې رېږدېده!! وويل

- هو، داسې تېز باران دی!!

د باران د نوم په اورېدو له ځايه چټک پاڅېدم، بهر ووتم، تياره خوره وه، اسمان ورېځو پوښلی وو، نرم سوړ شمال لگېده، په برنډه کې لگېدلي تت گروپ دومره رڼا کوله، چې په خوا کې د ولاړ کس مخ په خوارۍ ليدل کېده، کله کله به يو پړک شو، برېښنا به شوه، چې ټوله حوېلی به يې روښانه کړه، د قلا په بره کونج کې اشپز خانه وه، د اشپز خانې تر څنگ د توت ببره ونه ولاړه وه او د ونې نه يو څه په فاصله کې په کرل شويو کشمالو ميده، خو په شړک باران داسې را ورېده چې د جلال دا بيت يې نېغ د سړي سترگو ته اودراوه

په هغه شپه چې شړک باران په کشمالو ورېده

د زلفو ياده په خدای زړه مې چاودېده له درده

د خاورو بوې مې تر سوږمو شو، پوزه مې کش، آه!! څه خوږ بوی، چا مې په اوږه لاس کېښود، کمال وو، په غومبورو يې لاس را تېر کړ.

- وخ! څومره يخ شوي، يخ دې نه کېږي؟ څه کې! راځه چې ځو دننه!

بې له کومې خبرې ورسره روان شوم، کوټې ته دننه شو، څو شېبې ناست وو، ډوډی مو وخوړه، گرمه شوله او د غټ مال غوښه يې پخه کړې وه، هغه د چا خبره چې سخته واره يې وکړه. پلوشې دسترخوان ټول کړ، چای تيار وو، ښې ډېرې غورې مو وکړې، چای مو هم وڅښه، ښه مو ځانونه ستړي کړل، کمال خوبولې سترگې را واړولې، ياره ماته خوب راغی، د تره ښځې مې وويل

(c) ketabton.com: The Digital Library

- تا او منصور ته مې، آ غاړې په هغه بل اتاق کې ځای جوړ کړی، ځئ اوده شئ.

زه او کمال لاړو هغه بل اتاق ته، په خپلو ځایونو وغځېدو، تر ډېره مې د کمال سره خبرې کولې، خو چې مې پام شو، کمال خرېدو او اوده شوی وو، زه هم اوده شوم. سهار ملا اذان وو، چې د پښې غټه گوته مې چا کش کړه، کمال وو، سترگې يې مږلې

- پاځه چې ځو، جمې ته!

پاځېدم، په تودو اوبو مو اودس وکړ، جومات کې مو د ملا امام پسې په جمه لمونځ وکړ، له جوماته ووتو، ورو ورو مو د کور په لور قدم وهل پيل کړل، اسمان د شپې په څېر اوس هم وريځ و، نرى نرى لکه د پرخې باران ورېده، چې د شمال څپو يو خوا بل خوا پاشلو، کور ته ورسېدو، له چای څښلو وروسته مې کتاب او کتابچه واخسته، د کمال اتاق ته لاړم، دروازه مې په ځان پسې بنده کړ، آن تر غرمې مې درس وويلو، د غرمې له ډوډې وروسته د بهر وتلو چاره نه وه، ځکه چې باران لا هم ورېده، واپس د کمال اتاق ته لاړم، شېبه وروسته وږمه او پلوشه راغلل، وږمې سره په لاس کې د چايو پياله او پلوشې سره په قاب کې مومپلي وو، موسکى شوه

- واخله بابا چې بيا ونه وايې چا مې قدر ونکړ، که د چا پلار يې نو زمونږ يار يې! او د وږمې پام چې بل خوا ته شو، نو په کراره يې سترگک ووهله، د پلوشې په دې عکس العمل مې لږ څه جرات وکړ، ومې ويل

- مننه لوفرې!

وږمې، چې زه او پلوشه دواړه يې څارلو او د سترگو لاندې يې مړه مړه را کتل، پياله يې زما خوا کې کېښوده، دواړه له اتاقه ووتلې، نزدې ماښام وو، چې تره مې غږ وکړ .

- منصوره مونږ ځو، ترور کره دې، که ته ځې، نو راځه!

(c) ketabton.com: The Digital Library

- نه کاکا تاسو لاړشئ، زه به درس ووایم.

کمال، پلار مې او تره مې لاړل، له پلوشې مې وپوښتل، هغې وويل، چې شايد دوي د شپې هم هلته پاتې شي. د پرون شپې په پرتله نن شپه کور کې يو څه خاموشي وه، له چاى، ډوډې وروسته د اوده کېدو لپاره يې ځايونه جوړ کړل، د تره ښځې مې وويل:

- منصور به هم همدلته اوده شي، هلته به يواځې څه وکړي!؟

په کوټه کې د بخارى ترڅنګ يې زما د مور، په خوا کې يې د تره د ښځې، پلوشې، ورېمې او لږ لرې يې ماته ځاى جوړ کړ، ټول اوده شول، د کوټې په چت کې لرګين تيران اچول شوي وو، د اتاق په منځ کې د يو لرګين تير څخه تار را ځړېدلى وو، په تار کې تت سولري ګروپ، چې په بېټرى کې د چارج د نه شتون له وجې يې رڼا رپېدله، لګېدلى وو، په اړخ واوختم، پلوشې کمپله په مخ کش کړې وه، مخ يې له ما پټ وو، همداسې مې ورکتل، چې ورو ورو يې له مخ کمپله لرې کړه، داسې چې ګرمي يې شوې وي، د ګروپ په تته رڼا يې په مخ، تندي او سپينه غاړه کې دانه دانه خوله لکه د غميو په شان ځلېده، سترګې يې پټې وې، څو تاره وېښته يې په خولو لانده د شونډو د پاسه پراته وو، ما يې همداسې مخ ته کتل او د شاعر په څېر مې په زړه کې دا هيله وټوکېده، چې:

پلِ صراط وي، که د سور دوزخ په غاړه وي

ستا د ديدن شېبه دې سل کاله ولاړه وي

* * *

ازموينې خلاص شوې وې، رخصتي هم مخ په خلاصېدو وه، په پټېو کې دهقانانو د رزق د تلاش او لاس ته راوړلو په موخه د ټکټر په تېره نوکانو د ځمکې سينه څيري کوله او د غنمو دانې يې شيندلې. مرغانو هم د خپل وږي نفس د مړولو په غرض د دهقانانو شيندل شوى د غنمو تخم

(c) ketabton.com: The Digital Library

دانه دانه په مښوکو کې دځمکې له غېږې پورته کولو، له رخصتي وروسته، یو ځل بیا د مکتب زنګ هر سهار د درسي ساعت د شروع کېدو، په موخه په کلي کې انګازه وکړه، مونږ به هم لکه د عسکرو هر سهار ځان آماده کولو او د مکتب په لور به د درس په نیت تلو، دکنړ سیند اوبه او مستي ورو ورو مخ په زیاتېدو وې، د دلوې پنځلسمه وه، په مکاتبو، راډیوګانو او تلویزونونو کې د نیالګیو دکرلو لپاره پراخه کمپاین شروع وو، زما چې خپله د ونو او بوټو د کرلو سره سخت شوق وو، د ابلېټسو چې ځینې یې لاچې بولي نیالګي مې واخستل او د کلي مخکې د اوبو په وَله مې ټول په یو ردیف کېنول، نیکه به مې ویل; چې د نیالګیو کرل مهم ندي،پالنه یې مهمه ده، نو ما هم وخت په وخت په ښه شکل د نیالګیو پالنه کوله.

د حمل په لمړی نیټه د نوروز په مناسبت رخصتي وه، د ملګرو سره د سیند د غاړې د چکر په نیت له کوره ووتم، هره خوا وطن سر سبزه وو، په پټیو کې شنه غنم او شوتلې، په پولو زېړ ګلان او شنه واښه راشنه شوي وو، د نارنج ګل لپاره خو هسې هم ننګرهار د همیشه بهار په نوم یادېږي، د رامبیل د ګلانو خوږ وږم له هرې خوا د نرم او ملایم شمال سره مل راته چې د سړي وجود او روان یې باغ باغ کاوه، د کنړ سیند د اوبو شور به تر لرې لرې اورېدل کېده، چې انسان ته به یې یو بېل کیف بخښلو.

ښه ډېر چکر مو ووهلو، غرمه مو د شاهین دوی دېره کې وکړه (شاهین زمونږ دکلي د ملک ځوې وو، ډېر تکړه هلک او د پرې ملګری مو وو) له چای څښلو وروسته ستړي ستومانه له هغه ځایه ووتو، زه مې له ملګرو د کور په نیت را بېل شوم، لاره مې د تره په کور وه، یو ځل مې په زړه کې تېر شول، چې راځه دننه شه، پلوشه به هم وګورې او تره دوي به دې هم وګورې، خو بیا مې زړه ونشو، د پلوشې دوي له کوره لږ مخکې د غنمو د پټیو تر څنګ د نارنجو ډېر غټ باغ وو، یوه شېبه اودرېدم، سترګې مې

(c) ketabton.com: The Digital Library

پټې کړې، پوزه مې کش کړه، د نارنج د ګلانو خوږ وږم مې ښه په پوره خوند حس کړ، تر ډېره ولاړ ووم، زړه کې مې تېر شول، خلک به څه وايي: دا څه بلا لېونی دی، چې سترګې يې پټې کړي، مخ يې اسمان ته دی او همداسې ولاړ دی، بيا مې واپس له ځانه سره د ځانته د قناعت ورکولو لپاره ووېل: زه لېونی نه يم، موسمونه او طبيعت هر څوک پېژني، خو ډېر کم خلک شته چې موسمونه درک کولای او حس کولای شي، ډېر کم خلک شته، چې د موسمونو او طبيعت څخه په خوند اخستلو پوهېږي. دوي د خاورو له بوی څخه هم خوند اخلي، د ګلانو له وږم څخه هم، د باران د څاڅکو له شوره هم خوند اخلي، د ناوو له شنېهار څخه هم، د ستورو له ځلا څخه هم خوند اخلي، د سپوږمۍ له رڼا څخه هم، د دښتې له سوزونکو سيليو څخه هم خوند اخلي، د ژمي د سوړ شمال څخه هم او زما په نظر د طبيعت څخه خوند اخستونکي او په طبيعت کې ښکلا لټونکي د نړی تر ټولو خوشبخته خلک دي.

د ماښام اذانونه شروع وو، چې د کور په درشل مې قدم کېښود، له لمونځ اودس وروسته په خپل اتاق کې په خوره توشکه وغځېدم، ګوشکې مې په غوږونو کې ورکړې، او په ډېر کمزوري غږ مې د هارون باچا په اواز د کاروان صيب دا غزل ولګولو،

وخت به راځي، چې غاښ د زهرو به ښامار نلري
منصور به ګـــرځي مســتانه ملا به دار نلـــري

کله کله به مې چې دا غزل ولګولو، نو وږمې به ويل؛ دا سندره ته ځکه اورې چې ستا نوم پکې اخلي، سخت ستړی شوی ووم، همداسې مې سترګي ورغلې وې. يو وخت مې پام شو، چې کمپله راباندې چا اچولې وه، موبايل مې د بالخت په خوا کې يو طرف ته پروت وو، ساعت ته مې وکتل، څلور بجې وې، موبايل مې کېښود، سترګې مې پټې کړې وې،

(c) ketabton.com: The Digital Library

پروت ووم، د سهار تته رڼا لګېدلې وه، پاڅېدم، اودس مې وکړ، لمونځ مې وکړ، دعا مې کوله، چې مور مې راغله.

- د شپې همداسې اوده شوی وې، کمپله مې درباندې جوړه کړه، ما ویل چې یخ دې ونشي.

دعا مې خلاصه کړه، جای نماز مې قات کړ او د میز په سر مې کېښود. بهر ووتم، خپلو ټولو تازه کرلیو نیالګیو ته مې اوبه واچولې، سردار کاکا په خپل پټي کې شوتل رېبل، زمونږ د کور نه په وتو، چپ لاس ته یو کوچنی خټین جومات وو، د جومات په کوچني انګړ کې چې به اودرېدې، نو د لمر پرېوتو طرف ته مخامخ د شوتلو او غنمو د پټیو نه ور اخوا د اوبو د ولې د پاسه د توت او ابلېټسو لوړې ونې ولاړې وې، د ونو د څوکو نه پورته چې به دې مخامخ وکتل، نو د کُنړ غر ښکارېده، چې په واورو سپین پوښل شوی وو، له کوچیانو مې اورېدلې وو، (د کُنړ غر شاته یو تک شین سر سبزه چمن دی، چې دې چمن ته یې د ښاپېرو ډنډ وایي، یوه ورځ یو کلیوال مې کیسه کوله چې زما پلار به دې ځای ته تلو، د ښاپېرو ډنډ تک شین سر سبزه چمن وو، رنګ رنګ ګلان به پکې اوړی ژمی ټوکېدل، کله به چې کوچیانو رمه ور وسته، سهار به چې رمې لدې ځایه واښه وخوړه، نو د خدای په قدرت به تر سبا سهار بیا را شین وو). د جومات سره په خوا کې قبلې طرف ته په دوه متریۍ کې غټه پخوانۍ هدېره وه، په قبرونو تازه شنه درب ولاړ وو، تقریباً د هدېرې په منځ له یوه قبره چاردېوالي شان تاوه شوې وه، دکلي خلکو به ورته قندي ولي بابا ویلو، د قندي ولي بابا د قبر په خوا کې د غز دوه پخوانۍ غټې ونې ولاړې وې، د یوې ونې په غټ شاخ کې تور کارغه ناست وو، کاغ کاغ غږونه یې کول، پام مې شو سردار کاکا شوتله په لاس ګاډي کې بار کړې، لاړم خواته یې لاس

(c) ketabton.com: The Digital Library

ګاډی مې ورسره د کوچنی ويالې څخه تېر کړ، کور ته راغلم، چای مې وڅښلو او د مکتب په لور وخوځېدم.

دريم ساعت وو، نګران راغی، د نګران په ننوتو په صنف کې جوړ غالمغال ختم شو، نګران چې په ګوتو کې توش (مارکر) څرخولو، هلکان مخاطب کړل، تاسو له خيره فارغېږئ، نو سبا به هر يو دوه نيم سوه افغانی او دولس قطعې عکسونه د شهادتنامې د پاره او که څوک د کانکور ازموينې لپاره ثبت نام کول غواړي، نو څلور قطعې عکسونه او څلور سوه افغانۍ دې د هغې لپاره له ځانه سره راوړي، نګران له صنفه ووتو او يو ځل بيا په صنف کې شور جوړ شو، ځينې هلکانو دومره د خوشحالۍ اظهار کاوه، چې تا به ويل همدا اوس فارغېږي.

له مکتبه رخصت شو، کور ته لاړم، دوه نيمې بجې شاوخوا وې، له کوره د شبير د ليدو په نيت ووتم، شبير کور کې وو، له ځانه سره مې ملګری کړ او د ديدن چوک په طرف لاړو، شبير ته مې وويل:

- شبيره اوس نو له خيره فارغېږو، تاسو ته مو نګران د شهادتنامو او ثبت نام په اړه څه وويل که نه؟ شبير په کراره لکه په زور چې دې لګيا کړی وي، وويل.
- هو، ومې ويل
- څنګه خفه يې، ولې؟؟
- هېڅ، هسې! لږ طبيعت مې خراب دی.
- ګوره شبيره، زه دې ورور يم او له وروره څوک خبرې نه پټوي، ووايه، څه خبره ده؟
- د شبير سترګې ډنډ شوې، د خپلو اوښکو، د پټولو په نيت يې سترګې له ما بل طرف ته واړول، يوه شېبه غلی وو داسې چې غريو نيولی وي

(c) ketabton.com: The Digital Library

او خبرې نشي کولای، په کراره یې وویل: منصوره! زه تعلیم کوم، ایا بد کوم؟

- نه ولې؟
- ایا د تعلیم کولو حق نلرم؟
- لرې، ولې یې نه لرې، خو خبره څه شوې، ماته ووایه، زما دې سودا کړه!
- کاشش! پلار مې مړ نه وای، خپله خو لاړو په وطن یې ځان قربان کړ او زه یې اته کلن د خپلې مور سره یواځې پرېښودم، تره مې هم بې وسه دی، بې چاره! کور یې ودان تر خپله وسه یې مونږ سره همکاري کړې ده، نور نو مور مې دکلیوالو جامې گنډلي دي او زه یې تر دې ځایه پاللی یم، خو ددې وطن واکدارو یوه ورځ هم د خپل د اردو د شهید د کورنۍ پوښتنه ونه کړه، چې په کوم حال به وي، کاشش! غریب نه وای، نو نن به مې د خلکو دا پېغورونه نه اورېدل، پوهېږې! منصوره نن په مکتب معلم صېب د شهادتنامې لپاره د دوه نیم سوه افغانیو وویل، زه چې کور ته راغلم، نو مور ته مې وویل، چې ماته درې سوه افغانی راکړه، چې پنځوس افغانی به عکسونه وباسم او پاتې دوه نیم سوه افغانی به سبا نگران ته ورکم، هغې بې چاره سره پیسې نه وې، نو راته یې وویل: ته صبر چې له خاله نه یې درته واخلم، هغه لاړه، زه هم ورپسې کراره ورغلم، د خاله دوي له کوره بهر د دروازې په خوا کې اودرېدم، مور مې په خوشحاله لهجه خاله ته وویل .
- خورې! ځوې مې له خیره فارغېږي، په مکتب کې یې ورنه د شادتنامې لپاره درې سوه افغانۍ غوښتي دي، ما سره نه وې، نو که تا سره وي، را یې که بیا به یې درته درکم. ترور مې یو څه په لوړ غږ وویل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

- خورې! ته ډېر ساده يې، ځوې دې زلمی دی، چېرته مزدورۍ ته يې لېږه، نو درې، څلور سوه افغانۍ به درته ګټي، ته به هم خوشحاله يې او زه به هم درنه خلاصه يم، چې هر وخت راځې او دپيسو سوال کوې... مور مې يې خبره ور پرې کړه؛
- خورې څه وايې!!! سوال خو درنه نه کوم، قرض يې درنه غواړم، کور دې ودان، که پيسې دې راکړې، نو يوه يوه روپۍ بېرته درکړې ده.... خاله مې په مکر او غوسې وويل.
- وی وی!!!! دې ته ګوره، د چا په سر دې ورځې شپې سبا کېږي دلته! چې تعليم کولای نشئ، نو مه يې کوئ کنه! تعليم خو په سوال نه کېږي، د شهادتنامې دوه سوه روپۍ درسره نشته او تعليمونه کوئ، تاسو په دې غريبۍ کې هم مستي کوئ... مور مې په ژړه غوني غږ وويل.
- خورې پيسې نه راکې، نو مه راکوه، خو خير دی!! دا پېغورونه دې له ځان سره سمبال وساته، زه به له کوم بل ځای نه ورته بندوبس وکړم...

مور مې په سلګو اخستې، راووته، زما په ليدو يې د خپلو اوښکو د پټولو هڅه يې شروع کړه، ما هم ځان نا ګمانه کړ، داسې لکه په هېڅ چې نه يم پوه او هېڅ مې نه وي اورېدلي، ويې ويل

- ځويه راځه! د خاله سره دې پيسې نه وې، ته خير دی استاذ ته دې ووايه، چې يو دوه ورځې دې صبر وکي، هغه د زرميني دوي د واده کالي مې ګنډلي، چې پيسې يې راکړې، نو درته به يې درکړم، ورېې کړه، ورو مې وويل.
- ښه!

(c) ketabton.com: The Digital Library

منصوره! خاله مې سم وايي، غريب سړی يم، زه په تعليم څه کوم، پوهېږې! زه د جدي په مياشت کې په يوه جوړه جامو او پلاستيکي چپلکو کې مکتب تلم، تا خو وکتل زمونږ د پښتو استاذ، زه له صنفه وويستم، بهر يې راته وويل، چې شبيره پدې پوهېږې د ځان ساتل فرض دي، ته ولې جمپر او بوټان نه اغوندې، نو ما به يې په ځواب کې ويل، چې استاذه نه مې خوښېږي، هرڅه شته، خو نه يې اغوندم.کله کله به راسره د کتابچې اخستلو پيسې هم نه وې، چې استاذ به کورنۍ وظيفه وغوښته، نو ما به ورته بهانه وکړه، چې کتابچه رانه په کور کې پاتې ده او په يوولسم صنف کې، خو مې په بسته کال کې قلم نه دی اخستی، کله د يو نه واخله او کله بل نه! ددې لپاره نه، چې ما نه غوښتل چې پيسې مصرف کړم، بلکې ددې لپاره چې ما به د قلم اخستو لپاره پنځه افغانۍ هم په جيب کې نه لرلې، خو زور به يې هغه زښت زيات راکړ، چې په تفريح کې به له تاسې پټ شوم، يواځې به د مکتب شاته په پټيو کې ناست ووم او زيات وخت به له هغه چا سره ملګری ووم، چې پوهېدم به دی هم زما په شان د څه شي دا خستلو وس نلري.

د شبير دې خبرو سخت ودردولم، له لاسه مې ونيو، کلکه غاړه مې ورکړه، په مخ مې لکه د مهربانې مور ښکل کړ، په مخ مې ورو په ځپېړه وواهه

- شبيره زه دې ورور يم، ورور..... خو ته! افففف ته په خبره نه پوهېږې، ما درته سل ځلې ويلي دي، چې څه دې پکار وي، غاړه دې بنده، چې ماته يې نه وايې، خو ته!!... له لاسه مې ونيو، ومې ويل تذکره دې جيب کې ده؟
- تذکره!! په تذکره څه کوې؟ په ملنډو مې ووېل .
- د اردو لپاره درته نوم ليکنه کوم!! ههههه دا ووايه چې، تذکره دې، جيب کې ده او که نه!

(c) ketabton.com: The Digital Library

- هو جېب کې مې ده،! څه چې ځو.

دواړه روان شو، لاړو بازار ته، عکاسخانې ته ننوتو، عکسونه مو وویستل، د تذکرو کاپیانې مو هم وویستې، دکاندار ته مې پیسې ورکړې، له هغه ځایه ووتو واپس د کلي په لاره سم شو، اووه سوه افغانی مې شبیر ته ورکړې

- دا واخله!

د شهادتنامې پیسې هم ورکړه او د کانکور ثبت نام هم وکه! را وېې کتل سترګې یې ډنډ شوې، را غاړې وتو.

- وروره ته پوهېږې! زه دې وګټلم.
- ګوره شبیره! ستا دې قسم وي، چې هر څه ته دې ضرورت وي، ماته فقط اشاره وکه، ته نور خلاص یې، مونږ ته خدای هرڅه ډېر راکړي...

په خبرو خبرو د شبیر دوي د کور مخ ته ورسېدو د ماښام اذانونه کېدو والا وو، له شبیره مې اجازه واخسته او د کور په لور لاړم.

* * *

هوا ورځ تر بلې ګرمېده، د ګرمۍ له وجې د غنمو رنګ مخ په زېړېدو وو، توتان پاخه شوي وو، د کلیوالو دېرې یو ځل بیا ابادې شوې وې، د توت د ګڼو ونو لاندې به ماشومانو لوبې کولې او چې ګرمي به یې وشوه، نو په لویه ویاله کې به یې لامبل، د کلي د لویې ولې په غاړه ناست ووم، ماشومانو په ویاله کې د غل او پولیس لوبه کوله، لږ ور اخوا د ویالې په غاړه څو هلکان په سطرنجۍ ناست وو، قطعې یې کولې، په منځ منځ کې به یې یو دم چېغې کړې، وبه یې خندل، د ماشومانو چېغې شوې، ومې کتل، یو ماشوم بل نیولی او غوټې ورکوي، په غوسه مې ورپسې غږ وکړ:

- وه الکه پرېږده! ته خو غټ سړی یې.

(c) ketabton.com: The Digital Library

هلک راته بد بد وکتل، سترګې یې برګې کړې او ماشوم یې ورو شان ټېل واهه، هغه بل ماشوم، چې سترګې یې اوښلنې وې، راته وکتل، ورته موسکی شوم، هغه هم موسکی شو، له ویالې ووتو او لاړو، دا چې په دوه پښو ناست ووم، پښې مې شخې شوې، له ځایه پورته شوم، روان شوم، په هلکانو مې سلام وکړ، په قطعو دومره سره راغلي وو، چې زما سلام یې هم وا نه خستو، څو قدمه مخکې لاړم، خپل سلام ته مې خپله وعلیکم وویلو، ساعت ته مې وکتل، ۱۱:۳۰ وو، په ګړندیو قدمونو مې ځان کور ته ورساوه، له دروازې په ننوتو مې سترګې د تره په ښځې ولګېدې، چې د کور په انګړ کې د ونې لاندې د سطرنجۍ سر ته ناسته وه، ترخنګ یې پلوشه او وږمه او ورته مخامخ په بله توشکه مې تره او کمال ناست وو، ما څه ویلو ته خوله جوړوله، چې مور مې یو څه په غوسه وویل:

- چرته وې؟ سهار چې وتی یې، سودا مې د شمائلې په ځوې را وغوښته! د تره ښځې مې د مور خبرې ور غوږې کړې، ته پرېږده خورې، چې منصور خو یو وار کېني، له ټولو سره مې سترې مشي وکړه، د تره په خوا کې کېناستم، پلوشه له ځایه پاڅېده، وږمه یې وڅکونډله، دواړه د کلا په کونج په ونو پنا د باغچې په طرف لاړې، ټولو په خبرو مصروف وو، شېبه وروسته زه په کراره له ځایه پاڅېدم، شا شاته مې کتل، ورو باغچې ته لاړم، پلوشې چې زه ولېدم، په چالاکۍ یې وویل
- وږمې هغه ستاسو مرغی چې وه، وږمې وویل؛
- کومه هغه کَنرَي!؟
- هو کَنرَي ته ورشه هغه راوړه! وږمه لاړه، د پلوشې خواته ور نزدې شوم، لکه پلوشه چې زما په زړه پوهېدلې وي، لاس یې راته داسې ونیو، چې د لاس ورغوی یې ماته مخامخ وو، لکه د شاعر هغه خبره چې

(c) ketabton.com: The Digital Library

ستړي مشي راته وکه، خو د لرې نه جانانه
نـاروا به رانـه وشي د روا د لاســــه مـړه

- سمه ده، پوه شوم، ستړې مشې، څنګه يې؟
- ښه يم ته ښه يې، څنګه لا دَرَکه يې؟ که ته داسې ناخبره او لا دَرَکه ځان پرېږدې، نو کېدای شي، چې سبا بل سبا مې درنه شاکر يوسي، بيا يې په خفه انداز وويل: منصوره يوه خبره وکم!
- وکه
- دا مونږ چې څه کوو، ښه کوو؟ ومې ويل
- نه پوهېږم! زه صرف دومره پوهېږم، چې مينه درسره لرم!
- سره لدې چې پوهېږې، زه د بل چا په نوم يم؟ ستا نشم کېدای! ترخه خندا مې وکړه، تېر شه له دې خبرو، سمې خبرې وکړه!
- نه تېرېږم، ته پوهېږې! ماما مې راغلی وو، ويل يې، چې پلوشه خو له دولسمه فارغېږي، نو څنګه مو خوښه ده، چې کوژده وکړو، مونږ هم خلکو تنګ کړي يو، همدا وايي کوژده کله کوئ او کوژده کله کوئ، مور دوي مې ورسره خوښه وکړه له فراغته وروسته مو کوژده کوي، ومې ويل
- نو زه څه وکم!! وکه کنه! کوژده! څنګ چې دې خوښه وي، چې پوهېدې، زما نشې کېدای، نو ولې دې اظهار کاوه، هم هغه وخت به دې جواب راکړی وو!
- زما خوښه! ههه، کاشش! زما خوښه وای، اسلام د جينۍ خوښې ته اجازه ورکوي، ولې پښتو؛ پښتو بيا دا حق هم له مونږ اخستی، زه مې دپلار د يو لوظ قرباني يم، په هغې خپل لوظ دومره ګران دی، هېڅکله به پرېنږدي، چې لوظ يې مات شي، خير دی، که د لوظ په خاطر يې زړونه ماتېږي، سرونه ماتېږي او حتا اماده دی، چې د لوظ په خاطر

(c) ketabton.com: The Digital Library

يې د وروروليۍ دا رشته هم قرباني کړي! ته څه فکر کوې، چې ما په چُپه خوله دا هر څه ورسره ومنل، نه!! هېڅکله نه، ما ورسره ډېر بحث وکړ او زما خوله يې فقط پدې يوه خبره را بنده کړه، چې که زه په چُپه خوله دا رشته ونه منم، نو هغه به زما په سر له تاسو سره هر رشته له منځه يوسي او پاتې شوه د اظهار خبره! زه له هغې اوس هم منکره نه يم، زه اوس هم وايم، چې مينه درسره لرم...... پلوشې به لا نور څه ويل، چې له شا نه مې د مور غږ واوريد،

- رښتيا وايي، ځويه دا پښتو ده او د پښتو لپاره ستا تره نه بلکې که هر څوک واى، نو هغې به همداسې کولی، نو بس ښه به دا وي، چې دواړه چُپه خوله، دا هرڅه ومنئ! ما د پلوشې ټولې خبرې واورېدې، خير دى ځويه په زړه دې زور وکړه، او دا هر څه هېر که! د پلار غږ مې شو

- د منصور مورې چرته يې؟ مور مې وويل:

- راځئ، ډوډى تياره ده، ډوډى وخورئ! بيا يې غږ وکړ، دا يم راغلم.

ډوډى تياره وه، ډوډى مو وخوړه، پلار دوي مې ناست وو، بې له دې چې اجازه واخلم، له کوره ووتم، دا چې د جُمعې ورځ وه خلک د جماتونو په طرف روان وو، خو زه بيا ددوي بر عکس د سيند غاړې ته روان شوم، سيند ته نزدې ووم، چې کشتيوان او دوه سپين ګېرو ماته کتل، (معمولاً کشتيوان به لرې را روانو خلکو ته منتظر و، چې شايد دوي هم له سيند نه پورې ووځي)، نو پدې تمه ماته هم منتظر و، لاس مې پورته کړ او پداسې شکل مې وخوځو، سرى مې پوه کړو، چې نه ځم! کشتيوان د کشتۍ پړى خلاص کړ او کشتۍ ته يې حرکت ورکړ، د سيند په غاړه په شوې سنګکاري کېناستم، لمر تېز لګېده، زر يې تنګ کړم، له هغه ځايه پاڅېدم، د سيند سره مې يو شان حرکت پيل کړ، ډېر لرې يو ځاى داسې

(c) ketabton.com: The Digital Library

و، چې یوه زړه پخوانی ونه ولاړه وه، د ونې لاندې شګو کې داسې خاپونه موجود وو، چې ښايي همدا اوس څوک لدې ځایه تللي وي، د سیګرټو پاتې شونې، د قِطعو شلېدلې پاڼې او د الکوزیو درې قُطعې پرتې وې، قُطعې مې یو یو په لغته ووهل، د ونې ډډ ته مې ډډه ووهله، له ځان سره موسکی شوم، ورو مې وویل: پرېږده مړه، دا څه دي.... له ځانه دې لېونی جوړ کړی، ته څه فکر کوې، که ته دا هرڅه وکړې، نو هغه به ستا شي، سر مې وخوځو، مچې مې د غوږ سره وبنګېده، یو دم مې خېز کړ او په لاس مې مچې کلکه ووهله، مچې اخوا پرېوته، د ښې لاندې مې ومروړله، واپس په خپل ځای کېناستم او بیا مې ځان ته قناعت ورکول شروع کړل، داسې چې ځانته د نصیحت له کولو سترې شوی اوسم، موسکی شوم، په کراره مې وویل:

که مې سل نصیحتونه ورته وکــــړل
هغه خدای بې لارې کړی په لار نشو

وېښتان مې په ګوتو را جوړ کړل، د سیند له اوبو مې دوه درې لپې اوبه مخ ته ور وشېندلې، په لمنه مې مخ وچ کړ، سپین کالي مې په غاړه وو، چې لمنې ته مې پام شو، نو د مخ د خېرو داغ مې په لمنه جوړ شوی وو، په خندا شوم، یاره ته خو په رښتیا لېونی شوی یې! اوږې مې پورته څنډ وهل، په عاجزانه انداز مې وویل: خدای دې په ما ورحمېږي! نزدې ماښام وو، چې کور ته لاړم، خپلې خونې ته ننوتم، مور مې چې ولیدم، را باندې پوه شوه، چې خفه یم، راپسې راغله، ستوني ستغ پروت ووم، را غبږ یې کړ

- منصوره! دا ولې؟ ومې ويل
- ولې؟ څه شوي؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

مور مې په وېښتانو راته لاس را تېر کړ، د خپلې لوپټې په پېڅکه يې مخ را پاک کړ، له لاسه يې ونيولم، پاڅه! کالي دې بدل کړه، چې پلار دې پدې حالت ونه ګوري، هغه به څه فکر کې!؟ ومې ويل

- نې بدلوم، پاک دي، په غوسه شوه،
- داسې مه کوه نو!!! ښه سمه ده، ځان لېونی کوې؟ ها ووايه!! او بله دا ته نه وې خبر، چې پلوشه د شاکر په نوم ده، نو بيا دا هرڅه څه دي؟
- مورې خير دی، ما يواځې پرېږده
- په زوره يې پاڅولم، راځه! شابه لاړ شه تشناب کې اوبه شته، ولامبه، کالي دې بدل که، چې هغه دی پلار دې هم راغی، پاڅېدم، ومې لامبل، کالي مې بدل کړل، لاړم د پلار په خوا کې مې کېناستم.

* * *

ورځې شپې داسې تېرېدې، چې کله کله به مې له ځان سره د دعا په ډول وويل؛ خدايه ما ددې ورځو شپو په ارمان مه کړې، دمکتب په کلنۍ ازموينه کې د شپږو کالو څخه وروسته مې په لمړي ځل اول نمره ګي له لاسه ورکړه، خفه نه ووم، ځکه چې چا خپله مينه بايللې وي، نو هغه به د اول نمره ګۍ څه پروا وکړي. يوه غرمه تېزه ګرمي وه، لمر يوه نېزه را ښکته وو، د پنج شنبې ورځ وه، په خپله کوټه کې پکي ته پروت ووم، زړه مې تنګ وو، ځينې وخت چې به کومه بده پېښه وشوه، نو مور به مې ويل دا پېښه کېدونکي وه، ځکه زما زړه تنګ وو، نو ما به ورپسې خندل، خو زما زړه تنګون داسې وو، چې ما هم ګمان کاوه، چې شايد د کومې بدې پېښې زېری راشي، ما فال نيولو، چې مور مې په دروازه را ننوته، خوا کې مې کېناسته او بې له کومې مقدمې يې وويل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

- د پلوشې دستمال دی، بېګا ته!
- ښه!
- هو! ټول يې غوښتي يو.
- تاسو لاړ شئ، زه نه ځم.
- ولې نه ځې؟ که ته لاړنشې، نو د ټولو سره پوښتنه پيدا کېږي، چې ولې را نغی، بس چې هر څنګه وي، ځې به!!
- ومې ويل نه ځم، بسس! تاسو لاړشئ، مور مې سوړ اسوېلی وکړ! پاڅېده، ښه نو، چې ته نه ځې، مونږ هم نه ځو! په غوسه مې وويل، مورې، خو تاسو لاړشئ، ما څه کوئ! زه نشم تلای!
- نه ځو، چې ته نه ځې، نو مونږ هم نه ځو او که پلار دې د نه تګ د وجې پوښتنه وکړه، نو هرڅه به ورته رښتيا ووايم، خبره ختمه!!!
- افففف!!!! مورې خدای ته وګوره، مور مې ماته هېڅ غوږ ونه نيوه او همداسې له خونې ووته. په حوېلۍ کې مې د پلار غږ شو، مور ته مې لګيا و، کارونه دې وختي خلاص که، چې وختي لاړشو، مور مې څه ويلو ته خوله جوړوله، چې زه ورپسې ووتم او د پلار د خبرو په تاييد مې وويل
- مورې پلار مې رښتيا وايي، زر زر کوه، چې ځو!!!

تره (کاکا) مې ډېر ټېنګار وکړ، چې بيا وختي راشئ، د مور په شونډو مې سوځېدلې مسکا را خوره شوه، ماته يې را وکتل او د ښه په ويلو يې، د لوښو ډکه جالۍ را واخسته او اشپز خانې ته ننوته، واپس لاړم، خپله کوټه کې د پکې يخ باد ته پړمخې پرېوتم، څلور نيمې بجې وې، لمر يو څه سوړ شوی وو،د تره کور ته د تګ په نيت مو کور ته قلف واچولو... تره کره مې ټول خپل خپلوان را جمع وو، هر څوک چې مې په مخه راته، نو له سترې مشي دمخه به يې اول ګيله کوله"چې ولې ورکره نه ځم“ ورږو

(c) ketabton.com: The Digital Library

سترګو مې اوس هم پلوشه لټوله، خو د پلوشې درک ونه لګېد، تره مې راغی او له سترې مشي وروسته يې ما او کمال ته د دېرې د جوړولو وظيفه راکړه، له کوره مو کټونه وويستل، په کټونو کې مو بالختونه کېښودل، د دېرې د جوړېدو وروسته، يو ځل بيا کور ته ننوتم، دا ځل مې پلوشه وليده، خفه وه، ماسره يې سترې مشي هم ونه کړه، مخ يې را نه واړولو، د پلوشې پدې رويه مې ډېره خوا بده شوه، خو خير څه مې کړي واى، ډکې سترګې له کوره ووتم، دېره کې د کمال دوي ځينې کليوال راغلي وو، څو شېبې په کټ کې ناست ووم، چې کمال را غږ کړ

- منصوره دلته راشه! ورغلم، له لاسه يې ونيولم، راته يې وويل؛ ولې خفه يې؟ خيريت دی؟
- هو خير دی، هسې زړه مې تنګ دی، مونږ په خبرو وو، چې يو سپين کرولا موټر او يو مرسېډيز پرلپسې له دېرې لږ لرې د لارې په يوه څنډه کې ودرېدل، خلک ترې را ښکته شول، د کرولا د مخکې سيټ دروازه خلاصه شوه، يو ښايسته دنګ هلک ترې را ښکته شو، کمال ورو غوندې وويل
- په حج اوقافو کې يې وظيفه اخستې غوږ شوی دی، لاړو وار په وار مو له ټولو سره سترې مشي وکړله، ما خو له کينې، شاکر او پلار سره يې هيڅ سترې مشي ونه کړه، خو کمال بيا له دواړو، ښه کلکې غېږې واخستې، چې پدې کار مې کمال هم له پامه بد راغی، که زما په واک کې وای، نو دا ټول راغلي خلک مې له همدې ځايه رخصتول، په دېره کې مو مېلمنو ته د شودو چای، کيک او کُلچې ورکړل، ټولو چای وڅښلو، تره مې غږ وکړ:

(c) ketabton.com: The Digital Library

- منصوره ته ورشه، هغه ګل راوړه، زه کور ته ورغلم، ګل مې واخست، دېرې ته مې یوړو، د تره او مولوي صیب په مخکې مې کېښود، مولوي صیب وویل:
- نکاح به یې وتړو، د موبایل وخت دی، که هلک او جینۍ د یو بل سره خبرې کوي او یا هلک له واده مخکې د جینۍ سره کېني پاڅي او یا هم لاس په لاس سترې مشي کوي، چې ورته روا شي، تره مې او د کمال ماما په یوه خوله ورسره موافقت وښودو، زه ولاړ ووم، یواځې تماشه مې کوله، له ځانه سره مسکی مسکی کېدم، نکاح وتړل شوه، دعا وشوه، له دُعا وروسته کمال په ګل کې د چاکلېټ د تقسیم په خاطر چې د راغلو مېلمنو خوله ور خوږه کړي، ګل په ټولو وګرځاوه، ما هم له ګل نه یو چاکلېټ واخست، چاکلېټ مې خولې ته ور واچو، غلی مې وویل:
- خدایه! ستا له انصافه نړی مننه او ډکې سترګې له دېرې ووتم....

د کوژدې مراسم خلاص شول، خلک ټول خپلو خپلو کورونو ته لاړل، زما د ضد له وجې مې مور هم د تره دوي نه خدای په اماني واخسته او کور ته راغلو. د ماښام اذنونه شوي چې کور ته ورسېدو، لمونځونه مو وکړل، پلار مې له مونږ لږ وړاندې موبایل په لاس ناست وو، خفه ښکارېدو، ما مې پلار کله هم دومره خفه نه و لیدلی، مور مې د پلار خواته ورغله، په اوږه یې ورته لاس کېښود، ورو یې وویل

- څه خبره ده؟ څنګه داسې خفه یې! پلار مې سوړ اسوېلی وکړ.
- هر څه ختم شو، هرڅه!!! نن سبا په چا اعتبار کول... افففف!! زه به دا دومره پیسې له کومه راوړم!؟ مور مې په حیرت وپوښتل:
- د څه پیسې!! څه شوي زر ووایه!! پلار مې خپله ګیره په موټې کې را ونغاړله، انجینر نسیم!! زما د پروژې شریکوال سره د ټولو پیسو ورک

(c) ketabton.com: The Digital Library

دی، اوس منشي زنګ وهلی وو، چې د انجینر صیب نمبرونه هم دا دریم ورځ ده چې بند دي، ایمیلونه مې ورته کړي، دهغې ځواب هم نه راکوي، کورته یې ورغلو، نو له هغه ځایه راته معلومه شوه، چې کور یې دوه ورځې مخکې خرڅ کړی او سړی ورک دی. پلار مې سترګې په ځمکه ګنډلې وې، زما مور ته یې وویل: اوس به څه کوم، خلک له ما کار غواړي، که چېرته زه مې په نوې پروژه کار شروع نه کړم، نو هغوي به ما داسې په کراره پرېنږدي، زه مجبور یم څه چاره وکړم، د دومره ډېرو پیسو بندوبس کول، سخته څه چې بیخي نا ممکنه ده، درې جریبه ځمکه مې ده، د کلي ځمکه ده، چې ډېره بیه وکړي، نو ایله لس لکه افغانۍ... او نورې... نورې به له کومه کړم!؟ پلار مې بیخي ذهني توازن له لاسه ورکړی وو، ګرد په حوېلۍ کې څرخېده.

پلار مې ملا اذان له کوره ووت، مور مې په جای نماز پرته همداسې دعا ګانې کولې، هر څه رانه هېر وو ، د پیسو کیسه کې نه ووم، بلکې د پلار پنځه ویشت کلن عزت او اعتبار ته چې د خلکو په منځ کې درلود، خفه ووم، پلار مې ویل که چېرته انجینر نسیم مو په لاس را نشي، نو مال، حال زندګي، عزت، هرڅه به مو نیلام شي. ربښتیا هم همداسې وشول، د پیسو تور ټول زما په پلار ولګېدو او د فریبکارۍ په جرم کې د محکمې لخوا یې تر هغې د حبس (بندي کېدو) حکم وشو، چې تر څو د پروژې پیسې، د انجینرانو او مزدورانو معاشونه ورنکړل شي، پلار مې په بند کې د فشار د لوړېدو له وجې خپله ساه د کایناتو ستر رب ته ور حواله کړه او مونږ یې په ناسوره نړۍ کې د پنډ غمونو سره یواځې پرېښودو.

په کلي کې به چې اکثره وخت له چا سره مخ شوم، نو یو ځل به یې زما د پلار په هکله راته دپېغور په ډول وویل چې زمونږ خو له انجینر صیب

(c) ketabton.com: The Digital Library

نه داسې تمه نه وه، چا به يو ډول او چا به بل ډول خبرې کولې، ځينو خو آن زما پلار ته د غل او ډاکو خطاب کاوه، ما هم په کلي کور کې هغه پخوانی عزت او قدر د ملگرو او کليوالو په منځ کې نه درلود، کله کله به مې د گيلې په ډول دا بيت په زړه کې تېر شو.

په ملگـرو نازېدمه خو غلط وم

ته سهي وې تا گټلې ده غربته

مور به مې چې د چا مړي او ژوندي ته لاړه، په واپس راتلو کې به يې سترگې سرې راوړې وې، پردي خو څه چې آن خپلو مو هم له مونږ لاس واخست، د يو پاو چايو باور هم چا راباندې نه کاوه، هغه ښځو (چې په مخه به يې ورغلم، نو په سر به يې ښکلولم او ويل به يې د انجينر صيب ځويه اوس مونږ پېژنې هم نه!!) زما له پېژندنې انکار کاوه او په مخه چې به يې ورغلم، نو چادري به يې په مخ راکش کړه او مخ به يې پټ کړ چې هله سړی راغی، آخر دا هرڅه مې ونه شو زغملی، د مور په مشوره مې د کلي يو پټی خرڅ کړ، په ښار کې مې يو کرايي کور د پروېز په مرسته، د پروېز دوي د کور په خوا کې ونيو، هندي رېکشه مې واخسته، سهار به ووتم او ماښام به واپس کور ته راغلم، ښه و، يو اندازه مزدوري کېده، په لمړيو کې د ښار د ژوند سره بلد نه ووم، ساه به مې پکې بنده بنده کېده، له شوره ډک ماحول به يې زما په ذهن ډېر بد لگېده، خو ورو ورو د ښار له خلکو او ماحول سره عادي شوم او لکه د نورو خلکو زه هم د ښار په رنگ کې رنگ شوم.

* * *

يوه ورځ مې مور راته يادونه وکړه، چې د خدای بخښلي پلار دې دا غټ ارمان وو، چې په تا پوهنتون ووايي او لوی سړی درنه جوړ کړي، پروېز هم هر وخت د پوهنتون د شروع کولو لپاره ټينگار کاوه، ورېمه مې د کلي

(c) ketabton.com: The Digital Library

 څخه د ښار یوې لېسې ته سه پارچه کړه، ما هم د پروېز په مشوره په یو خصوصي پوهنتون کې د کمپیوټر ساینس پوهنځی شروع کړ، سهار شپږ بجې به پوهنتون ته په خپله رکشه کې تلم او لس بجې به له هغه ځایه رخصتېدم او تمامه ورځ به مې خپله مزدوري کوله، خدای شته اکثر به چې ما د خپلو هم صنفیانو او ملگرو له عیش و عشرته ډک ژوند ولید، نو ماته به یې یو څه زور راکړ، هغه وخت چې مو هر څه درلودل، ماشومتوب وو، اوس مې چې ځواني شوه، د سیالی وخت مې شو، خدایج هر څه را څخه واخستل، مال، دولت، عزت هر څه!! خو زه بیا هم دې ته خفه نه ووم، چې ولې دا هر څه را څخه خدای واخستل، بلکې خفگان به مې هغه وخت زړه ارې ارې کړ، چې د پلار د نشتون احساس به راته وشو، خو هڅه به مې کوله، چې مور او وړمې ته مې د پلار د نشتون احساس ورنکړم، کومه ورځ به مې چې د مور او وړمې په شونډو موسکا ولیدله، نو د ژوند تمام خوندونه به مې هغه شېبه حس کړل، بس هر وخت به مې همدا هیله او هڅه وه، چې د دوي په شونډو مسکا خوره ووینم او هغه څه چې د دغې مسکا سبب کېږي راوړم او د هغوي په قدمونو کې ور واچوم، ورځې شپې لکه د پکي د پرو په شان په تېزۍ څرخېدې، د ژوند د زینې په یوویشتم پوړ مې قدم کېښود، د پوهنتون د دویم سمستر د شروع دریمه ورځ وه، لومړي دوه ساعته خالي وو، سهار مهال له کوره ووتم، په سرک راته درې ولاړو نجونو لاس راکړ، رکشه مې ودروله، یوې نجلی وویل:

- وروره دارالمعلمین پورې ځو، ومې ویل

- وخېژئ، درې واړه وختې.

روان شوم، ډېرې خبرې یې کولې، خو یوه نجلی پکې خاموشه ناسته وه، په ټوله لاره یې یوه کلمه هم ونه ویله، نجونې د ننگرهار عالي دار المعلمین

(c) ketabton.com: The Digital Library

مخ ته ښکته شوې، پیسې یې راکړې او د دار المعلمین په لویه جالۍ داره دروازه ننوتې، دوه پیرې مې نورې هم وکړې، د پوهنتون وخت وو، دریم ساعت چې انګلیسي وو، شروع کېدو والا وو، چې ور ورسېدم، انګلیسي استاذ دوه ساعته پرلپسې درس راکړ او تر ټنګ یې توصیه وکړه، هغه محصلین چې انګلیسي یې ضعیفه ده، کورسونه دې شروع کړي، ځکه چې کمپیوټر ساینس او انګلیسي لازم او ملزوم دي، له پوهنتونه د وتو سره سم د یو ټولګیوال، چې شریف نومېده، په مشوره یو انګلیسي کورس ته لاړم، د کورس مدیر یو ډبلی پیړ ګېره خرېلۍ ځوان وو، داسې خبرې یې کولې، چې ګمان به دې کاوه، ګوندې جنګ یې دی راسره!! خو څه خیر، دا چې انګلیسي مې یوه اندازه ښه وه، نو د امتحان له ورکړې وروسته دکورس د ادارې لخوا د DEL په دوهم سمستر کې، د کلاس وخت مو د دوه نه تر درې نیمو بجو پورې وو، له کورسه ووتو، غرمه مهال کور ته لاړم، مور مې په سر ښکل کړم، وړمه هم تازه له مکتبه راغلې وه، مور مې ډوډۍ تیاره کړې وه، ډوډۍ مو وخوړه، مور مې وویل:

- منصوره یو ګیسي داش راته واخله، چې ماشومانو ته د سوال کولو نه خلاصه شم، هره ورځ ورته یا خو په زاریو او یا هم لسګون ورکړم، نو بیا ډوډۍ نانوایي ته ویسي. په خندا مې وویل؛
- سمه ده مورې، وبه شي، سر د سبا به یې درته حاضر کړم، ډوډۍ مو خوړه، مور مې بیا راته وویل
- هغه د کور مالک راغلی وو، د کرایې پسې، ومې ویل
- هو لږ مخکې چې راتلم ومې لیدو، نو راته یې دکرایې په هکله وویل، په جیب کې راسره وې، ورته ورمې ورکړې!
- ښه سهي ده.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د چايو له څښلو وروسته له کوره د کورس په نيت ووتم، په کورس کې مې لومړۍ ورځ وه، د کورس د مدير په لارښونه يو ټولګي ته ننوتم، شريف ناست وو، په ټولګي کې دري نجونې چې تور حجابونه يې کړي وو او له شريف پرته څلور نور هلکان په ټولګي کې ناست وو، د شريف شا ته په يوه خالي چوکۍ کې کېناستم، يو دنګ تورکی هلک چې يو فايل او مارکر يې په لاس کې و را ننوت او صنف ته مخامخ د تختې ترڅنګ په ولاړ دريځ يې فايل کېښود، مارکر يې په ګوتو کې تاو را تاواوه، په موسکا يې وويل

- Hello every one, I am Nadeem Khan, your teacher of grammar and vocabulary section, let’s start introducing your selves.

وار په وار ټول پورته شول، خپل ځانونه يې معرفي کړل، زما نوبت راغی، پاڅېدم ټولو ماته سترګې را واړولې، متوجې شول، دا چې يو تاثير مې واخست، په کراره مې وويل

- زما نوم منصور ... استاد مې په خبرو کې را ودانګل
- No Pashto, just English…… OK ومې ويل
- OK sir, this is Mansoor Khan, son of Jamil khan, I am from Shewa district of Nangrahar province. دا څو جملې مې ډېرې په خوارۍ له ستوني نه ووتې، استاد له مارکره پوخ لرې کړ، په تخته يې يو څه ليکل وکړل او په لوړ غږ يې وويل
- Let’s begin بيا يې د تقسيم اوقات مطابق يو ساعت درس راکړ، له ټولګي ووتو، په ټولګي کې شور جوړ شو، ما د کتاب پاڼې اړولې را اړولې، چې په ورو غږ چا وويل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

- تکړه استاد وو، کنه!! ورومې کتل، له ما لږ لرې په بل قطار کې په چوکی کې ناستې نجلی، چې ټول ځان یې په تور حجاب پوښلی وو او یواځې سترګې یې ښکارېدې، مړاوې جذابې سترګې یې زما په لور وې او را کتل یې، بې له دې، چې څه ووایم، مخ مې واړاوه، په خپل کتاب ځان مصروفه کړ، بیا یې وویل:
- رکشه چلوې؟ په حیرانۍ مې ور وکتل!! ومې پوښتل
- ته څه پوه شوې، چې زه رکشه چلوم، موسکا یې وکړه!
- هسې ډېر ښه هم یې، په ټوله لاره دې، خپلې مخې ته کتل، مونږ خو چې اکثره رکشه وانانو سره وخېژو، نو ددې پرځای چې خپلې لارې ته وګوري، ټول پام یې په شیشه کې مونږ ته وي، ظالم ځامنو شیشې داسې په زاویو برابرې کړې وي، چې ولا که ترې خطا وخورې، سهار دارالمعلمین ته له تا سره تللي وو، ومې ویل
- هو! را یاد مې شو، نو تا خو په ټوله هلته یوه خبره هم ونه کړه، مسکی شوه، خبرو ته یې خوله جوړوله، چې په دروازه یو سمارټ ښایسته غوړ اوربل ځوان را ننوتو، ځان یې را معرفې کړ، د Conversation (محاورې)استاد وو، ده هم د هغه بل استاد په شان لمړی معرفت وکړ، له معرفت وروسته یې درس ورکړ او له ټولګي ووت.له رخصتیدو وروسته د کورس په کوچني پارکینګ مې خپله ولاړه رکشه چالان کړه، د کورس له دروازې لږ مې مخکې هم هغه نجلی ولاړه وه، لاس یې را اوږد کړ، اودرېدم.
- اوه! منصوره ته یې، تلم کور ته! رکشې ته ولاړه وم، په ملنډو مې وویل:
- ولې دا رکشه نده څه! په خندا شوه!!! او رکشې ته را وخته.
- رښتیا فکر کوم صنف کې د معرفت په وخت متوجې نه وې، چې زما نوم هم ندی درته یاد! ومې ویل.

(c) ketabton.com: The Digital Library

- کیدای شي! مسکی شوه.
- جسمین! نوم مې جسمین دی، ومې ویل ډېر ښه نوم دی، خو مانا یې څه ده!
- یو ډول گل دی، چې ډېر ښه بوي لري، په لاره لاره راته جسمین وویل، چې پلار یې ډاکتر دی، اصلاً د لغمان دي، خو وړه په پېښور کې را لویه شوې او درې کاله کېږي چې دلته راغلي دي.

د یو ښایسته درې منزله تعمیر مخکې یې راته د اودرېدو دپاره وویل، له خپل دستکول څخه یې د پنځوس افغانیو لوټ را وویست، راته یې ونیو،
- دا واخله، شاید همدومره کېږي! ومې ویل
- واپس یې په بټوه کې واچوه، په خندا شوه!
- دا واخله او بله دا چې دې بټوې ته په انگلش کې پَرس وایي، لوټ یې را خطا کړ او همداسې روانه شوه، ما هم رکشه تاوه کړه او د خپل کار پسې ووتم.

* * *

د کلي بې غمه ژوند به مې کله کله لکه د پسرلي د سهارني میده باران چې یخ او خوږ ملایم شمال ورسره مل وي، په زړه را وورېد، پلوشه مې اوس هم په یاد وه، خو پوهنتون، مزدوري، کورس، د کور د سودا غم، د خپلو درسونو د زده کولو غم، د ښار ژوند، مسوولیتونو او مجبوریتونو دومره مصروفه کړی وم چې ژوند راته د منډې میدان ښکارېده او ځان راته لوبغاړی! سهار به له کوره ووتم او ورځ به مې سلامته په ماښام وسپارله، د دوشنبې ورځ وه، سهار مهال وو، طبیعت مې نا سازه وو، له پوهنتون او کاره مې رخصت کړی وو، کلی او پلوشه مې په زړه ورېدل، له میاشتو وروسته یو ځل بیا مې په زړه کې د کلي او پلوشې د لیدو هیله

(c) ketabton.com: The Digital Library

ټوکېدلې وه، د کور مخکې د برق د پايې سره په خوا کې په پلچک ناست ووم، تليفون مې وکړنګېدو،له ځايه پاڅېدم، کمال وو، کور ته د ننوتو په حال کې ووم، چې اوکې مې کړ.

- سلامونه، کماله ستړی مشې، څنګه يې؟ په خندا يې وويل:
- غير حاضره ښه يې؟ بيخي ورک يې ښا! هېڅ د چا پوښتنه نه کوې، مسکی شوم،
- د خپل بام واورې زمونږ په بام مه را اچوه، تا مې له کومه پوښتنه وکړه، چې له ما ګيله کوې، په خندا يې را غبرګه کړه.
- اوه يار ته پرېږده دا خبرې! مونږ راځو ښار ته! زه او پلار مې، سودا اخلو، ماما دوي مې راغلي وو، د پلوشې واده يې غوښتو، مونږ هم ورته ورکړ، انشاالله بله جمعه يې له خيره واده دی، مغزو مې کړس وکړ.
- سمه ده، په خير راشئ، تليفون مې بند کړ، مور مې چې له ما څخه لږه په فاصله ناسته وه، لوښي يې وينځل، وارخطا يې را نه وپوښتل:
- څه خبره ده؟ څنګه دې دا رنګ يو دم والوتو.

په دواړه لاسو مې سر ونيو، سر مې چورلېدو، هر څه مې دوه دوه ليدل، ځای په ځای کېناستم، مور مې را منډه کړه، مخامخ راته په دواړه پښو کېناسته!

- منصوره خير دی؟ له اوښکو ډکې نم لرونکې سترګې مې پورته کړې، مور ته مې ور وکتل:
- مورې هغه پلوشه!!

سلګو ونيولم، له خولې مې خبره نه را وته، مور مې د ښې لاس ورغوی په غمبورو را کېښود او په مهربانۍ يې وپوښتل:

- منصوره! ووايه څه خبره ده؟
- مورې د پلوشې واده دی.

(c) ketabton.com: The Digital Library

زما د مينې يواځينۍ راز داره زما مور وه. زما په درد له هر چا زيات او ښه پوهېده، له ما سره يوځای يې يوه شپه په سلګو وژړل، بيا يې د ټيکري په پېڅکه خپلې او زما اوښکې وچې کړې، پاڅېده له لاسه يې ونيولم او د پاڅېدو يې راته وويل، پاڅېدم.

- منصوره بېرته ورته زنګ ور ووهه، ورنه پوښتنه وکړه، څه وخت راځي، په زړه کې يې څه ونه ګرځي.

موبايل کې مې د کمال نمبر ډايل کړ، ما کې نور د خبرو کولو تاب نه وو، موبايل مې مور ته ورکړ.

- واخله مورې ته ورسره خپله وغږېږه، د اوکی کېدو سره سم، مور مې وويل:
- کماله ځويه ښه يې؟ پلوشه، مور، پلار دې ټول ښه دي، شکر مونږ هم ښه يو، ښه، ښه، څه وخت؟ ښه په خير راشئ، په خير راشئ، نه! په کور کې دی، الله دې مل شه! موبايل يې بند کړ.
- واخله!

موبايل مې جېب کې واچو، مور مې وويل: هغوي راځي! ته ورشه، لږه سودا راوړه، چې غرمه يې مونږ کره ده او جامې دې هم بدلې که، چې بيا ورسره د سودا اخستو لپاره لاړ شې.

جامې مې بدلې کړې او د سودا د راوړلو په نيت له کوره ووتم. له بازاره مې سودا واخسته، کور ته راغلم، تره مې او کمال راغلي وو، تره مې رانه لاس را چاپېره کړ، په مخ يې ښکل کړم، له سترګو يې ناګهانه اوښکو کډه وکړه، له جېبه يې دستمال را وويست، خپلې اوښکې يې پاکولې، چې غريو نيولی يې وويل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

- زما ځوې ورځ تر بلې خپل خدای بخښلي پلار ته ځي! زما په مخ يې لاس را تېر کړ، هم هغه مخ، هم هغه سترګې، هو ښهو لکه ورور مې چې مخ ته ولاړ وي.

مور مې هم سلګو نيولې وه، د کمال سترګې هم نمجنې وې، ورېمه چې تازه له مکتبه راغلې وه، د کوټې په دروازه کې هک پک ولاړه وه، تره مې هغه هم په غېږ کې ونيوله، ښکل يې کړه، لور مې مکتبي شوې، له ستړي مشي وروسته کېناستو، مور مې چې چای دم کړی وو، چای يې راوړ، ومو وڅښلو، له ډوډی خوړلو او لمانځه وروسته مې رکشه وويسته او د بازار په لور وخوځېدو، رکشه مې په يو سرای کې اودروله، ځکه چې د جلال اباد ښار په بيروبار کې د موټر سره ګرځېدل سړی په عذابوي، سودا مو وکړه، کور ته راغلو، تره مې ټينګار کاوه، چې مونږ هم ورسره لاړشو، خو پوهنتون او کورس مې ورته په مخ کې د بهانې په شکل کېښودل، راسره يې ومنله، له خدای په امانی وروسته مې په رکشه کې تر هډې پورې ورسول، واپس د کور په لاره ووم، چې مبايل مې وکړنګېدو، نمبر نا اشنا وو، اوکی مې کړ.

- بلی، سلام!
- له هغې خوا ښځينه غږ راغی، په ناز يې وويل: منصوره ښه يې!؟ غږ مې وپېژندو، جسمين وه.
- شکر ښه يم، مهرباني!!؟
- څنګه کورس ته نه وې راغلی؟
- هسې لږ کار مې و، ولې؟
- دا کار دې دومره secret (پټ) و، چې ماته يې هم نه وايې!!؟
- نه، داسې څه نشته، څه کار خو نه وو؟ څنګه دې زنګ وهلی؟
- ولې؟ چې کار نه وي، نو د زنګ وهلو اجازه نشته څه!!؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

- نه داسې څه خبره نه ده او ها دا زما نمبر دې له کومه کړ؟
- هههه، نمبر!! امممم! ته څه فکر کوې، چې له کومه مې کړ؟؟
- نه پوهېږم.
- يو ځای کې ليکل شوی وو، ما هم له ځانه سره ثبت کړ، ما ويل ښايي په کار شي او دا دی په کار مې شو.
- ښه سمه ده، خو کوم ځای کې ليکل شوی، له نازه په ډک انداز يې وويل
- رکشه کې ناست يې؟
- هو
- رکشه ودروه! په حيرانۍ مې وپوښتل
- ولې!!!؟
- ته اودروه بابا! يو خو ته دا پوښتنې ډېرې کوې. ومې ويل
- ومې دروله!
- ښه دې وکړه، اوس نو له رکشې ښکته شه. او د رکشې شاته وګوره!
- هههه، خدای دې مړه که، هسې دې ځان هم ستړی کړ او زه هم، خو ويلي به دې وو، چې د رکشې له شا مې اخستی.
- خندنې شوه، منصوره سبا له خيره کورس ته راځې؟

په هو سره مې جواب ورکړ او خدای په اماني مو سره وکړه، رکشه مې چالانه کړه، لږ مخکې راته يو سړي لاس راکړ، يوه ښځه او ماشوم هم ورسره وو، صحت عامې ته تلل، هغوي مې صحت عامې ته ورسول، له هغې خوا هم سوارلي وه، ډک راغلم، د ماسخوتن اذانونو شروع وو چې کور ته ورسېدم، مور مې په غوسه وه چې ولې دې ناوخته کړه، په خندا مې ورته جواب وکړ، چې دا ښار دی، ټوله شپه پکې خلک ګرځي، خو هغې بيا ويل، چې دښار وضعيت چندان جوړ ندی او بله دا چې کور کې هغوي يواځې وي، نو بايد چې وختي راشم.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د ماسخوتن له لمانځه وروسته مې مور د اوده کېدو لپاره ځایونه جوړ کړي وو، دا چې ډېر ستړی شوی، لاړم په خپل ځای وغځېدم، کلی مې په زړه راوورېد، دا معمولي خبره وه، ځکه چې هره شپه د خدای له یادولو وروسته به چې په خپله بستره وغځېدم، نو کلی، د کلي کوڅې، د سیند غاړه، کروندې، دیدن چوک، پلوشه، شبیر، کلیوال ملګري او د دغه ټولو سره تړلې خاطرې به مې لکه د فلم د صحنې سترګو ته کېده، خو د ځېنو موضوعاتو له کبله چې له کلي مو ښار ته کډه کړې وه، نور نو د خپل کلي د هډې په خوا مې هم قدم اېښودلو ته زړه نه ښه کېده، که څه هم اکثره وخت به شبیر او نورو ملګرو کلي ته د ورتګ لپاره ټینګار کاوه، خو ما به ورنه په یوه او بله بهانه ځان خلاصوه، مګر اوس له یو کال وروسته مې کلي ته ورتګ حتمي وو، ځکه چې د پلوشې واده وو، د هغه چا واده چې باید زما شوې وای، خو زما نه شوه، د بل شوه، ښایي یواځینی مئین به زه یم، چې د خپلې معشوقې په کوژده کې مې هم د میلمنو خدمت کړی و، د کوژدې ګل مې په خپل لاس ګرځولی و او دا دی اوس یې په واده کې هم زه خدمت کوم، د واده سودا او حتا چې د ناوېتوب جوړه هم ما ورته خوښه کړې وه، دا هر څه مې په چُپه خوله ځکه وکړل چې ما ورسره مینه لرله، دومره مینه چې د پلوشې د دوه سترګو په خاطر مې د هغې د پلار له یوه لوظه او ژبې خپله مینه قرباني کړه، هغه چې وايي: مینه قرباني غواړي، نو ښایي دا هم هغه قرباني وي.

د یو چا له لاسه ورکول دومره اسانه هم نه وي، هره ورځ انسان له یو عالم غمونو څخه تېرېږي، هره ورځ ورته داسې وي، لکه د زهرو ګوټ چې انسان یې په خندا خندا د چا لپاره کوي. له سترګو مې دانه دانه اوښکې وڅڅېدې، په لستوڼي مې سترګې پاکې کړې، ددې لپاره چې پام مې بدل

(c) ketabton.com: The Digital Library

شي، فیسبوک مې خلاص کړ، مختلف پوسټونه مې له نظره تېر کړل، يو ملګري مې دوه بیتونه پوسټ کړي وو.

دا له باغه ده را وتې د ګل څـــــانګه ؟
او که اېښې په دېوال باندې هغې لاس
زړه مې تا پسې په دا رقم ته ســـــوځي
لکه غوځ شي په چاقو یا په شیشې لاس

داسې وو، لکه چې همدا اوس يې زما حال لیدلی وي او لیکلي يې وي، بیتونه مې دوه، درې ځلې ولوستل، موبایل مې بند کړ، بیتونه مې ددې له پاره چې په یاد پاتې شي، له ځانه سره تکرارول، چې اوده شوی ووم.

* * *

په ټولګي کې ناست وم، د ګرامر استاذ درس راکاوه، نور ټول پوره وو، یوازې جسمین نه وه راغلې، د ساعت د کتلو په نیت مې موبایل را واخست، چې پام مې شو، د جسمین درې زنګونه او مسیج راغلی وو، مسیج مې خلاص کړ، لیکلي يې وو، سلام تلیفون ولې نه جوابوې، نن نشمه راتلای استاد ته ووایه، چې غیر حاضر مې نه کړي، بای! موبایل مې جېب کې کېښود، استاد ته مې د حاضرۍ اخستلو په وخت مې وویل چې جسمین غیر حاضر نه کړي، د کورس د رخصتېدو څخه وروسته مې موبایل له silent mode (د لړزې) څخه وویست، د جسمین نمبر ته مې زنګ وکړ، جواب يې را نکړ، دستي يې مسیج وکړ، لیکلي يې وو:

- کال (زنګ) مه کوه، ورور مې راغلی دی! واپس مې مسیج وکړ.
- ښه! له کومه ځایه راغی، مسیج یې وکړ.
- وظیفه کې دی، بیا يې درته وایم!
- ومې لیکل، ښه!

(c) ketabton.com: The Digital Library

مسيج مې ونه لېږل شو، پيسې خلاصې شوې، که رښتيا ووايم، دا مې لومړی ځل وو، چې د يوې جينی سره مې په موبايل خبرې او مسيج کولو، نو يو څه خوند يې راکړ، ايزي لوډ مې وکړ، د مسيجو مياشتنی بنډل مې فعال کړ، مسيج مې وکړ:

- پيسې خلاصې شوې! ايزي لوډ مې وکړ، مياشتنی د مسيجو پيکيج (بکسه) مې فعال کړ.
- هههههه، ولې؟ څه لپاره!؟
- هسې!!!
- ښه سمه ده يار! اوس مسيج مه کوه، بيا ماښام مسيج کوم درته بيا گپ لگوو.

د هغې لخوا ماته د يار کلمې استعمالولو يو څه حيرانه کړم، عجيبه احساس مې وکړ، ماښام ته په بې صبرۍ منتظره ووم، لحظه لحظه مې شمارله! له ماښام اذانه وروسته مې ورته مسيج وکړ، جواب يې را نکړ، د جسمين جواب ته منتظر ووم، ناوخته يې مسيج راغی، ليکلي يې وو:

- Sorry (وبخښه) يار! ورور مې وو، د هغې سره ناسته وومه، اوس free (اوزگاره) شوم، په جواب کې مې ورته وليکل .
- يار!!؟
- هههههههه يار، دا زمونږ د پېښور د وخت عادت دی، تقريباً درې کاله کېږي، له پېښوره راغلي يو، کور کې هم ورونو ته، خويندو ته، ټول يو بل ته د يار کلمه استعمالوو.
- اوو هههههه! سمه ده، څنگه يې؟ ولې کورس ته نه وې، راغلې؟
- لږ مې طبيعت خراب وو، ځکه!
- يوه خبره وکم؟ راته يې وليکل
- وکه!! امممم

(c) ketabton.com: The Digital Library

- جسمین! پوهېږې په سترګو کې دې څه بل شان کیف پروت دی، چې ورګورم، نو زه پکې خپل ځان وینم، مړې، معصومې سترګې چې په لومړي ځل مې در وکتل، نو د سکون احساس مې وکړ، یو عجیبه شان خوند یې راکړ! په خندا شوه
- هههههه رښتیا! یو Promise (وعده) راسره وکه، چې زما مسیجې به چاته نه ښایې.
- سمه ده نه یې ښایم!
- منصوره هغه مدیر ډېر عجیبه ندی، زه خو چې ورته وګورم، ورنه یرېږم، چې خبرې کوي ته به وایې، چې جنګ کوي.
- هههههه! ته صبر سبا ورته شیطاني وکړم.
- نااا!! ګپ مې لګو، ناڅاپه مې ورته ولیکل!!
- جسمین! یوه خوله خو راکه!
- څه!! Kiss (ښکلول) ښایې؟
- هو!
- ته څه ساده یې، د پردیو جینکو نه څوک کِس نه غواړي، هغه خو خلک خپل نامزاد ته ورکوي، ته خو مې څه نامزاد نه یې، چې درته کِس درکم. بیا یې ولیکل، منصور!!! Do you love me? (ایا ما سره مینه لرې؟) فکر مې وکړ، جسمین ته هو کول به د خپلې مینې او پلوشې سره خیانت وي، نو ځکه مې ورته ولیکل
- نه یار، زه د بل چا سره مینه کوم، پلیزز خفه نشې!! مور مې غږ وکړ، منصوره ډوډی نه خورې، ډوډی مې وخوړه، موبایل مې را واخست، جسمین لیکلي وو:

(c) ketabton.com: The Digital Library

- اوکی اوکی، نو پرابلم، څه خبره نشته، زه هم په مینه او واده کولو چندان باور نه لرم، ژوند کې باید انسان له مینې او واده لرې اوسي، خو ځه خیر، منصوره ماته دې د خپل ژوند کیسه وکه، ومې لیکل
- څه به پرې وکړې!
- هسې شابه کنه!
- ما هم له پیله تر پایه کیسه ورته وکړه، خو چې کله مې د ژوند وروستۍ شپې ورځې ورته تشریح کولې، نو راته یې ولیکل!
- منصوره! ته پوهېږې، د افغانستان خلک ډېر بد خلک دي، دلته بېخي د انسان قدر نشته! زه چې له پاکستانه راغلې یم، نو دلته هېڅ زما ژوند نه تېرېږي، ماته مې د سکول او د کالج د دورې ملګري یادېږي، پاکستان خو پاکستان دی، قسم دی که د پاکستان یو موټی خاوره د ټول افغانستان په بدل کې ورکم، پدې خبره یې یو څه احساساتي شوم، په غوسه مې ورته په پرلپسې ځو مسیجو کې ولیکل.
- ګوره جسمین! ددې وطن ټول خلک بد ندي او که بد هم وي، نو دوي ندي ملامته! ځکه چې څلوېښت کلن جنګ ددې بې چاره ګانو هرڅه اخستي دي، بې سوادي پکې بیخي عامه ده، نو ددوي د جهالت یواځینۍ علت د علم نشتون دی، انشاالله چې د وخت سره به هرڅه سم شي! او پاتې شوه د وطن د خبره نو ستا وطن افغانستان دی، پاکستان نه دی، چې داسې یې دفاع کوې او اینده کې ی نوم راته وانخلې.
- هېڅ هم نه سمېږي، دا چې څنګه دي، همداسې به وي، جاهلان هر وخت جاهلان وي! او ها د پاکستان بد بیا ونه وایې، افسوس ستا په حال باندې، ته هم ددې نورو په شان یې! ما ویل ته به سم یې، خو ته ددوي نه هم بد تر وختي!

(c) ketabton.com: The Digital Library

- گوره! ماته هرڅه وایې، ووایه! زه به یې تېر کړم، خو خیر دی زما وطن ته څه مه وایه! زما په حال افسوس مه کوه، په خپل حال افسوس وکه، چې د خپل هېواد په ځای د پردي هېواد پلوي کوې.
- هههه، منصوره پوهېږې ستاسو غټ مشکل څه دی، تاسو ډېر احسان فراموشه خلک یاستئ، تاسو ته چا دا دېرش، څلوېښت کاله پنا درکړه، پاکستان ستاسو دښمن نه بلکې دوست دی، ومې لیکل
- پلیزز!! نور بس که، نور راته دا بېکاره نوم مه لیکه!! او نه هم د افغانستان بد ووایې نور پلیزز!!
- اخلم، اخلم!! او ترهغې به د افغانستان بد وایم، چې ترڅو ته د پاکستان بد وایې!! پرېږده دا خبرې، مونږ ولې دا بحث کوو، بیا یې په خندا شوه، ویې لیکل: گوگوشتو ته اوس د یو افغانستان لپاره زما غوندې ښایسته نجلی سره جنگ کوې!! دا چې ډېر احساساتي شوی ووم، ومې لیکل
- تا غوندې سل ښایسته جینکی دې زما د وطن پښو ته حلالې شي
- ښه! ټیک ده، ماته نور مسیج ونه کړې، بای!

په غوسه مې موبایل بیخي بند کړ، خوا ته مې کېښود او په خپل ځای وغځېدم، داسې مې احساسوله، گوندي د وطن لپاره مې کومه لویه قرباني ورکړې وي.

له سهاره تر ماسپښینه د جسمین هم کوم مسیج رانغی، ما هم مسیج ونه کړ، کورس کې مې هم ونه لیده، مازیگر وو، چې زنگ راغی، جسمین وه، اوکی مې کړ:

- سلام منصوره څنگه یې؟
- ښه به یم نو! تا ته یې څه! په مایوسه انداز یې وویل

(c) ketabton.com: The Digital Library

- تا خو زنګ او مسیج ونه کړ، مجبوره شوم، خپله مې درته وکړ، بېګانی تاوو مې لا هم په زړه کې وو.
- بد دې وکړ، مه وهه نور زنګ!!
- اوه! بخښنه غواړم!

قطع یې کړ، پدې کار مې یو څه پښېمانه شوم، واپس مې ورته زنګ وکړ، جواب یې نه راکاوه، درې، څلور زنګونه مې مسلسل ورته وکړل، خو جواب یې را نکړ، مسیج یې وکړ:

- مه کوه زنګ، که نه نو بلاک کوم دې، ورته ومې لیکل
- بخښنه غواړم، خیر دی، یو ځل مې زنګ جواب که!
- نه بس دی، منصوره هرڅه ختم شو، تا مې زړه را مات کړ!
- پلیزز! کنه، داسې مه کوه، که نه نو! ژاړم درته!
- ژاړه کنه! دا ما چې د شپې ستا له مسیجه وروسته وژړل، تا ماته څنګه خبرې وکړې، ودې ویل چې ما غوندې جینکی د خپل وطن پښو ته حلالوې، ومې لیکل
- معاف مې که، نو! بس احساساتي شوی ووم! مسیج راغی
- منصوره! !!I love you (مینه درسره لرم)، ښایي نه مې غوښتل چې دا موقع له لاسه ورکړم، ځکه بېخي یواځې شوی ووم، ما هم یو چا ته ضرورت درلود، چې خپل راز و نیاز ورسره وساتم، نو په همدې خاطر مې ورته ولیکل:
- Love you too (زه هم مینه درسره لرم) ، جسمین راته لدې وروسته په هره خبره کې جان مې او زړه مې لیکل، د شپې ناوخته یوولس نیمې بجې وې، ورته مې ولیکل:
- جسمین! یوه خبره درته وکم، زه غواړم تا وګورم! ښکل دې کړم، لاس درنه چاپېر کړم، په خندا یې ولیکل

(c) ketabton.com: The Digital Library

- بس بس! اوله خبره به دې ومنم، سبا له خیره! سهار مور دوې مې کلي ته ځي، زه کور کې يواځې يم، راشه ومې ګوره، خو له لرې نه، ځکه چې مخامخ زمونږ کور ته هغه زمونږ د صنفې ميني دوي کور دی، هر وخت د بام له سره ما سره خبرې کوي، هسې نه هغه دې وګوري، شکمنه نشي، راشه او په دروازه کې به درته اودرېږم، ومې ګوره، په خوشحالی مې وليکل
- سمه ده! تينکس
- خوشحاله شوې، ژوند مې! ومې ليکل
- هو! ويې ليکل:
- پوهېږې! ما له ځانه سره وعده کړې وه، چې څوک زما په ژوند کې ما ته له هرچا او هرڅه زيات ګران شي، نو زه به ورته بيا "ژوند مې" وايم، ياني ماته له هرڅه او هرچا زيات ګران ته يې، ښه سمه ده! ژوند مې! شپه ناوخته ده، اوس به اوده شو، Good night (ښه شپه).

* * *

د چهار شنبې ورځ وه، لس بجې له پوهنتونه کور ته راغلم، مور مې او ورې خورکۍ ځانونه تيار کړي وو، ماته يې هم د تيارېدو وويل، ځان مې تيار کړ، دروازې ته مې غټ قلف ور واچو، د خپل کلي په هډه کې په موټر کې کېناستو، کلي ته د تګ په نيت! زړه مې تنګ او پريشانه وو، هيڅ مې زړه نه غوښتل چې کلي ته لاړ شم، خو مور مې او ورېمه خوشحاله معلومېدل، د بهسودو له پله واوښتو، چې موبايل ته مې مسيج راغی: جسمين وه!
- چرته يې؟ زه دې تر اوسه په تمه يم! ومې ليکل
- Sorry يار! مونږ لاړو کلي ته! په حيرانی يې وپوښتل:
- کلي ته د څه لپاره؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

- هسې یو واده دی، د هغې لپاره!
- ښه سمه ده، واپس څه وخت راځې؟
- شنبې ورځ او یا هم د جمعې مازیګر، ګورو نو!

په ټوله لاره مې د جسمین سره مسیجې وکړلې، په لاره هېڅ پوه نه شوم، د ولسوالی بازار کې له موټره ښکته شو، د خپل کلي په لاره سم شو، کلی هم هغسې وو، هېڅ تغیر پکې نه وو راغلی، اکثره ملګرو او خپلوانو به چې ولیدم، را غاړې به وتل، په خندا به یې غبرګه کړه، ښاری شوی یې ښاا!! ما به هم په موسکا بدرګه کړل، د تره کور ته ورسېدو، د زړه درزا مې په زیاتېدو وه، د کور په دروازه له ننوتو سره سم مې په پلوشې نظر ولګېد، هم هغه څېره؛ هم هغه نظر؛ هم هغه کاته، هېڅ تغیر یې نه وو کړی، یواځې مې د هغې په سترګو کې هغه پخوانۍ ځلا ونه لیده! مسکی شوه، جارو یې وغورځوله، راغله زما د مور لاسونه یې ښکل کړل، ماته یې هم د سترې مشې په پار لاس راکړ، له وروسته یې لاسونه تاوو کړل او ښه یې جوخته د زړه پورې ونیوله، زما چې ټول پام په پلوشې وو، د مور مې غږ مې واورېد:

- منصوره تاته وایي، پام مې شو چې د تره ښځه مې ماته سترې مشي وایي، د تره ښځې مې په سر ښکل کړم، راځئ راځئ، ښه شوه چې په خیر راغلئ، سهار مې د پلوشې پلار ته وویل، چې څنګه ددې خلکو درک نشته! مور مې وویل
- ولا! خورې داسې ده، چې د هلک پوهنتون دی، وړمه هم مکتب ته ځي، نو په دې خاطر، نن مې هم نا څاپه دوي په مخه کړل، ما ویل ځئ چې ځو.
- ښه مو وکړل کنه! ما ته یې مخ کړ

(c) ketabton.com: The Digital Library

- منصور جانه د ښار هوا درته ښه شوې، رنګ دې هم ښه شوی او ماشاالله باډي دې هم ښه شوې، په خندا مې ورته وویل:
- څه خبر نو....

له غرمې وروسته مې کمال له ځانه سره ملګری کړ، لومړی د شبير ليدو ته ورغلم، شبير مې په ليدو هک پک حيران له ځايه پاڅېدو، غېږ يې رانه چاپيره کړه، په ژړغوني غږ يې وويل
- ورور مې راغلی دی! په خندا مې وويل
- نو چې ورور راشي خلک ژاړي، سترګې يې وچې کړې
- نه يار دا خو د خوشحالی اوښکې دي، راځئ!

شبير دوه کټونه دېرې ته را وويستل، وروره بس ستا له تلو وروسته خو بېخي داسې شوم، لکه بې پلاره او بې موره، بس د خدای شکر چې دا د کلينيک وظيفه مې ده او باد له ماسپښينه درالمعلمين ته ځم، نو يو څه ساعت مې تېر دی. يوه شېبه ناست وو، ګپ مو ولګو، کمال شبير ته واده ته د راتګ لپاره هم وويل، چې سبا بيا حتماً راشي، له شبيره مو اجازه واخسته، له هغه خايه ووتو په نورو کليوالو او خپلوانو هم وګرځېدو، ټول مو وکتل، ماښام ناوخته کور ته راغلو، تره مې هم راغلی وو، ټول په کوټه کې ناست وو،تره مې يو دم يو سوړ اسوېلی وکړ، څه ژوند دی، تېر کال دا وخت مې ورور له مونږ سره وو، همدا شپې ورځې وې، چې تاسو راغلي وئ، خدای دې وبخښي! د پلوشې واده کې به يې نصيب نه وو، نو.

له ډوډی وروسته د ميلمنو خونې ته د لمانځه لپاره لاړم، د ماسخوتن لمونځ مې وکړ، د سلام له ګرځولو وروسته مې دعا کوله، چې پلوشه خونې ته را ننوته يو څه بسترې ورسره وې، درب شو، د خونې په منځ کې کېښودل، ما چې وروکتل، نو به ډېره موده پس يو ځل بيا ورسره سترګې په سترګې شوم، پلوشې وويل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

- مه راته ګوره، ډېر په خواری مې زړه صبر کړی! مسکی شوم
- مګر پلوشې زما زړه اوس هم صبر نه دی، ویې خندل!
- ځکه دې، د جسمین سره د مینې کیسې کوې، په حیرانی مې وپوښتل:
- تاته چا وویل:
- هههه، هغه موبایل دې چارج ته ایښی وو، د هغې مسیجې راغلې وو، ویل یې جواب ولې نه راکوې، خفه یم درپسې ژوند مې!!
- ومې ویل، نه پلوشې! تر څو چې ژوندی یم، ستا ځای بل څوک نشي نیولای، ومې ویل، پوهېږې اوس مې هم له خدایه ته په دعا کې وغوښتې! مسکی شوه!
- نه منصوره! هغه څه چې د بل وي، هغه مه غواړه، اوس نو خیر دی، د جسمین سره مینه وکه، زما ځای هغې ته ورکه. ترخه مسکا مې وکړه، امکان خو نلري، ځکه چې ستا په وړاندې هره ښکلا تته شي او هره مینه بې مانا! وعده کوم، چې لدې وروسته به هم له خدایه تا غواړم، حتا ستا د نکاح په وخت کې چې ټول دعا ته لاسونه لپه کړي، ستا او د شاکر د ګډ خوشحاله ژوند لپاره دعا کوي، نو زه به په هغه وخت هم له خدایه تا غواړم، چې کله دې وروستی مخه ښه وي او ډولۍ کې دې کینوي، نو د وروستي نظر کتو کې به هم دا احساس درکم، چې پلوشې مینه درسره لرم او ستا ځای هېڅوک نشي نیولای.

یو څه غریو نیولې شوه، بې لدې چې څه ووایي، له خونې ووته! سبا سهار ټولو د واده د مراسمو د شروع تیاری کاوه، ورو ورو خلک زیات شول، میلمنو ته له ډوډی ورکولو وروسته نږدې دوه بجې وې، چې خلک د ناوې پسې راغلل، ملا صیب نکاح وتړله، له نکاح وروسته ګلپوش موټر حویلی ته ننوت، پلوشه چې سپینه مکسي یې په غاړه وه، موټر ته د ختو په وخت یې داسې خوار را وکتل، لکه مرغۍ چې د ښکاري په دام کې را ګېره شي

(c) ketabton.com: The Digital Library

او خپلو نورو ملګرو مرغیو ته له ناهیلۍ په ډکو سترګو ګوري، له سترګو یې څو اوښکې وڅڅېدې، ما ددې لپاره چې پلوشې ته دا احساس ورکړم، خفه نه یم بلکې ډاډه یم او په خپل لوی خدای مې اوس هم دومره پوخ یقین او باور دی، چې تا به ما ته راکوي، د خندا کولو هڅه مې وکړه، لکه شاعر وایي

چې د رخصت په وخت کې تا ته تسلي درکم
د ژړا وخت وو، په پوره کـــمال مې وخـــندل

د زړه په زور مې وخندل، سره لدې چې زړه او ذهن مې هېڅ اماده نه وو، سترګو مې د خندا د دروغجنۍ ګواهي ورکوله، رښتیا هم پدې وخت کې خندا یا مسکا کول، یو لوې هنر،کمال او فنکاري وه چې ما کوله، پلوشې چې لا هم ماته کتل او زما د دروغجنې خندا د تمثیل تماشه یې کوله، د مننې او بخښنې په پار یې په کراره باڼه په سترګو راښکته کړل او واپس یې پورته کړل، موټر کې کېناسته، دوه ښځې نورې هم ورسره په شاته سیټ کې کېناستې ، موټر همداسې په ریورس له کوره ووتو، مخه یې تاو کړه او له ټولو موټرو مخکې کرار کرار روان شو، نورې موټرې هم ورپسې روانې شوې او ورو ورو زمونږ له سترګو پنا شول.

د تره په کور مې یوه داسې خاموشي خوره شوه، چې د سړي پکې ساه بنده بنده کېده، میلمانه ورو ورو په کمېدو وو، ما او کمال د کراکرۍ سامان راټول کړ؛ په زرنج کې مو بار کړ او په خپل خاوند مو وسپاره. په کور کې زما د تره دښځې دوه خورزې او زما خور لګیا وو، د قلا حویلۍ یې جارو کوله، د تره ښځه، مور مې او د کمال خاله درې واړه چې د لمر وروستۍ وړانګې پرې لګېدې مخامخ په کټ کې خفه ناست وو، تره مې چې اودس یې کړی وو، تشه لوټه په لاس د توت د ونې له خوا پورته شو، په ګڼه ګیره یې لاس را تېر کړ، ماته یې را غږ کړ

(c) ketabton.com: The Digital Library

- منصوره ځویه ته دلته راشه!
- ها کاکا څه وایې؟ دواړه له کوره ووتو ، د کور د دروازې مخکې یې، له لاسه ونیولم، دلته اودرېږه، سترګې یې اوښلنې شوې، ورو یې وویل
- مننه ځویه!! ته پوهېږې، د پلوشې د رخصتولو تر شېبې پورې مې سترګې په تا وې، چې خدای نا خواسته کوم غلط قدم وا نخلې، خو بیا باور مې هم دربانديې دومره و چې په پوره ډاډ مې زړه ته تسلي ورکوله چې دا زما وراره دی، هېڅکله به کوم غلط اقدام نه کوي، زه پوهېدم چې ستا پلوشه خوښېږي، مینه ورسره لرې او پدې هم پوهېدم چې پلوشه هم تا غواړي، خو تاسو دواړو هرڅه د ماشومتوب له رشتې او دیو پښتون پلار له خولې د وتلي لوظ قرباني کړل، زه ستاسو ګناهګار یم، خو باور وکه، له تاسو زیات زه زورېدلی یم، لاس یې را نه تاو کړ، ځان طرف ته یې جوښت کړم، ژوندی اوسې ځویه! چې زما باور دې مات نه کړ او زما پښتني غرور دې په خپل ځای پاتې کړ، څه چې ځو! د ماښام د لمانځه وخت دی. د تره سره مې یو ځای ډېره موده پس د کلي په لوې جومات کې د ماښام لمونځ وکړ، د جمعې ورځې په سهار مې کور ته د تګ لپاره ډېر ټینګار وکړ، مګر تره او د تره ښځې مې پرېنښودو او له غرمې وروسته یې د تګ وویل، بهر د پټیو په پوله یواځې ولاړ ووم، چې موبایل مې وکړنګېدو، د جسمین زنګ وو، اوکې مې کړ یو څه په غوسه یې وویل:
- سلام! چرته یې؟ ته دې موبایل وګوره، څومره مسیجې مې درته کړي، په بې پروایۍ یې مې ورته جواب ورکړ
- مصروفه ووم!
- نو، چې مصروفه وې، یو ځل خو سړی وایي، چې مصروفه یم، زما دې سودا کړه!

(c) ketabton.com: The Digital Library

- ډېرې سودا ګانې مه کوه، ژوندی یم، مړ نه یم! او که مړ هم شم څه دنیا را باندې نه ورانېږي، په غوسه یې وویل
- Shut up (چُپ) داسې خبرې مه کوه، ګوره مړ کوم دې! ښه دا راته ووایه چې راغلی یې او که نه!
- نه! درځم له خیره مازیګر! په خندا شوه
- ښاا!! په خیر راشې جان مې! زه به دې په تمه یم

قطع یې کړ، موبایل مې په ګوتو کې څرخولو، چې بل زنګ راغی، مګر دا ځل نمبر نا اشنا وو، اوکی مې کړ.

- بلی! د شبیر غږ وو.
- چرته یې منصوره؟ زه دې په تمه یم، راځه کنه!
- ښه درځم، ته چرته یې؟
- کور کې یم، راځه!

د سمه ده، په ویلو مې موبایل قطع کړ او د شبیر د کور په لور وخوځېدم... شبیر سره تر ډېره ناست ووم، خوشحاله و، ویل یې چې د نسرین مور زمونږ د رشتې لپاره ها کړې ده او که خدای کول، لږ را جوړ شو، نو کوژده کوو، ددې خبر په اورېدو زه هم ډېر زیات خوشحاله شوم، دا چې غرمې ته یو څه وخت وو، شبیر سره یو ځای د خپل پخواني کور په لور وخوځېدم، هر څه هم هغسې وو، د کور په مخ کې د ولې په غاړه مې چې کوم، نیالګي کرلي وو، یو څه غټ شوي وو، یوه شېبه د خپل کور مخې ته ناست ووم، دې کور سره زما ټول ژوند او د ژوند ټولې خاطرې تړلي دي، شبیر هم چُپه خوله ماته کتل، واپس له هغه ځایه د شبیر دوي د کور په لور وخوځېدو، غرمه مې د شبیر سره وکړه، بیا مې ترې اجازه واخسته د جمعې د لمانځه نه وروسته د ښار په نیت د تره له کوره ووتو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

درې نيمې بجې وې، کور ته ورسېدو، ډېر ستړی ووم، په کوټه کې مې تکيې ته ډډه وهلې وه، موبايل مې را واخست جسمين ته مسيج وکړ

- سلام! شيبه وروسته جواب راغی

- عليکم، را ورسېدې؟

- هو، چرته يې؟

- کور.. ولې؟ ومې ليکل

- زړه مې تنګ دی، بيخي تنګ!! ونه چوي!! مسکی شوه!

- زه به دې ښه کم کنه! ومې ليکل

- هغه څنګه!!

- راشه، جان مې! زمونږ کور خوا ته، ما وګوره، خپله به ښه شې، زړه نا زړه مې ورسره ومنله، له کوره ووتم، د جسمين دوي د کور په طرف روان شوم، په لاره ووم، د هر قدم په اخستو به مې ورته ويل چې دلته ورسېدم او دلته ورسيدم، ويې ليکل، سمه ده جان مې! چې زمونږ د کور خوا ته ورسېدې، نو ماته مسيج وکه او لرې اودرېږه، چې څوک راباندې پوه نشي او ها رشتيا، ټول خپلوان مې وايي چې جسمين ډېره ښکلې ده، هر څوک چې مې ويني، نو راباندې مئينېږي، خير دی ما مه ګوره، هسې نه چې راباندې مئين شې، په خندا مې وويل:

- دومره هم ښايسته نه يې نو، خپلوان دې غلط پوه شوي دي او يا هم د هغوي ذوق ډېر بې خونده دی، چې ما غوندې حسن شناس دې وګوري او د ښکلا تصديق دې وکړي، نو بيا سمه ده!!

- ښاا! چرته ورسېدې؟

- بس د کوڅې خوله کې يم، را ووځه!!

په دروازه مې سترګې ګنډلې وې، د لاسي ساعت ثانيه ګر په کراره مزل کاوه، لکه وخت چې درېدلی وي، د دروازې د خلاصېدو غږ شو، دروازه

(c) ketabton.com: The Digital Library

خلاصه شوه، سپین، نرم، گرد مخ چې په خندا کې د اننگو ژوروالي یې د شاعر ددې بیت له مخې د جسمین ښکلا د ښکلا په معیار برابروله

چې وخاندي بارخو کې یې پیدا شي ژوروالی
پوره شي برابره په مـعیار د ښـــایســــتونو

په مړو سترگو کې یې دمعصومیت ځای شوخۍ نیولی وو، هک پک ووم، په ځان نه پوهېدم، داسې احساس مې وکړ، گوندې بیا مئین شوم او د جسمین خبره سمه وه، چې ما هر څوک ووینې، نو په ما مئین شي، د هغې دا دعوه پر ځای ځکه وه چې خدای ورته یو داسې حسن ورکړی وو، چې په غَرَه کېدو ارزېدو، جسمین له خندا شنه وه، لاس یې په هوا کې په داسې توگه خوزولو، چې د لاس گوتې او ورغوی یې ماته مخامخ وو، زه همداسې د دروازې په طرف ور روان ووم، چې یو دم جسمین دروازه بنده کړه، مخ مې واړو، د کوڅې په بر سر کې یو پهلوان وړوکی هلک روان وو، زما څنگ ته په راتگ یې سلام وکړ او د جسمین دوي د کور دروازه یې وټکوله، د موبایل سکرین ته مې وکتل، د جسمین مسیج و، لیکلي یې:

- جان مې! بس دی لاړشه نور! دا چې راغی، دا مې وړوکی ورور دی.

زه هم بې حسه او بې دمه د کور په لوري لاړم، حیران ووم، دې ته مې سوچ کاوه، چې یو څوک چې دومره ښایسته مخلوق پیدا کوي او دومره ښه ذوق لري، نو هغه به خپله څومره ښایسته وي.

* * *

ورځې شپې پرلپسې سبا کېدې، ورځ تر بلې مې د جسمین سره اړیکه خوږېدله، جسمین به هره شیبه په جان، قربان بدرگه کولم، کله کله به مې شک پیدا شو، گوندې دا جینۍ د وخت تیری (ټایم پاس) لپاره ماسره اړیکه پالي او دا هرڅه یو تمثیل دی، خو بیا به مې بیرته پدې بد فکر خپل ځان ښه ډېر ورټلو، کله کله به مې ځان ته پیغور ورکړ او ځان به مې

(c) ketabton.com: The Digital Library

ملامته کړ، چې ولې دې د پلوشې سره کړی لوظ مات کړ، له ځان سره مې اراده وکړه، چې زه به د جسمین په نظر کې ځان بد ثابتوم او چې په هره طریقه وي، د هغې زړه به له ځانه توروم، چې ما پرېږدي او پدې هم ښه پوهېدم، هغه کار تکراروم، کوم چې زما تره وکړ او مونږ ته یې په زړونو د عمرونو داغ را کېښود. نه پوهېږم چې دا احساس څنګه راکې پیدا شو!؟ که څه هم ما یو ځل د بیلتون عذاب تجربه کړی وو، عادت وم، خو د جسمین لپاره مې زړه درد کاوه او په هغې مې دا درد نه لورېده، خو ما څه کړي وای، له ما سره بله لار نه وه، ځکه چې ما لوظ کړی وو او لوظ مې هم د یوه داسې چا سره کړی وو، چې ما د هر لمانځه په دعا کې له هرڅه زیات که څه غوښتي وو، نو هغه وه! ما جسمین ته وویل، چې زه نامزاد یم، لمړی خو جسمین دا خبره په ټوکو واخسته، خو وروسته وروسته مې دې حقیقت منلو ته راضي کړه، جسمین زما په دې خبره له ما ډېر زیات خفه شوه، تر څو ورځو یې نه مسیج وکه او نه هم زنګ! دا څو ورځې په ما لکه د قیامت تېرې شوې، ما هم پدې خاطر مسیج نه کاوه، چې پرېده هرڅه ختم شي، ځان مې ورځ تر بلې بد ایسیده، چې ولې مې د هغه چاسره داسې کار وکړ، چې زه ورته له ځانه زیات ګران ووم، ما ته یې دومره حوصله راکوله، چې له ځانه به مې تمه پیدا شوه او ګومان به مې وکړ، چې د هر کار کولو توان لرم او زما لپاره هر څه ممکن دي، بلاخره طاقت مې ونشو، بله ورځ مې ورته مسیج وکړ

- جسمین!! مسیج یې وکړ
- څه دي؟ ماته مسیج مه کوه، پلیزز! زه نه غواړم چې تا سره خبرې وکم.
- یو ځل زما خبره واوره!! خیر دی، جمسین! مینه درسره لرم.

(c) ketabton.com: The Digital Library

- هو! ماته پته ولګېده چې څومره مينه راسره لرې! ما په تا څومره اعتبار درلود، څومره معصومه را ښکارېدې، ما له تا هېڅ دا تمه نشوه کولای، دومره غټه خبره دې، له مانه ولې پټه کړه، ولې؟ ولې؟ ها افففف، بل مسيج راغی
- ګوره منصوره! ته نامزاد يې، له ما نه لاس واخله، زه نور نه غواړم، چې تا سره اړيکه وپالم، په تا که حق دی نو صرف او صرف ستا د نامزاد دی، زه نه غواړم چې د بل چا په حق کې ظلم وکړم.

څو نورې مسيجې مې ورته وکړې، خو جواب يې را نکړ، موبايل مې ناهيلې جيب کې واچو، يوه شېبه خو په خپل کړي کار پښېمانه ووم، ولې مې جسمين ته دروغ وويل، چې زه نامزاد يم، خو بيا مې فکر کاوه، چې ماته له هرڅه زيات د پلوشې سره کړې وعده مهمه ده او زه به د هغې سره کړې وعده هېڅکله ماته نه کړم، په عجيبه کشمکش کې را حصار ووم، نه پوهېدم، چې څه کوم او ولې کوم؟؟ سره لدې چې د پلوشې سره کړې وعده مې نشوه ماتولای، خو داسې يو چا ته مې ضرورت هم درلود، چې ما ته مينه راکړي؛ ما ته حوصله راکړي؛ زه ورسره د خپل ژوند لحظه لحظه او په هغو لحظو کې واقع کېدونکي ښې او بدې حادثې شريکې کړم. اراده مې وکړه، چې بيرته ورته وايم، ما درته دا هرڅه دروغ وويل، زه نامزاد نه يم، خو بيا مې فکر وکړ، که زه داسې وکړم،نو ښايي د جسمين باور په مکمله توګه رابانديې ختم شي، هېڅ مې فکر کار نه کاوه، خو غوښتل مې چې هر څنګه وي، زه بايد جسمين سره واپس اړيکه جوړه کړم، نو دا پرېکړه مې وکړه، چې دا د نامزادۍ ډرامه به غزوم او په اخره کې ورته وايم، چې زه د پلوشې پرېښودو ته تيار يم، خو ته صرف له ماسره د کوژدې لپاره ها وکړه، نو هم هغه وو، له جيبه مې موبايل را وويست

(c) ketabton.com: The Digital Library

اول مې ورته څو مسیجې وکړې، ځواب یې را نکړ، بیا مې زنګ ور وواهه، زنګ یې را قطع کړ، مسیج یې وکړ:

- منصوره! زه ژاړم او ستا د لاسه ژاړم، ته پوهېږې ما درسره څومره مینه لرله، خو ته... پلیز مسیج مه کوه! پرېده چې وژاړم، شاید ځانته په دا ډول سزا ورکولو له دې پېغوره خلاص چې تا غوندې پست انسان سره مې مینه کړې، مسیج مې ورته وکړ:
- ګوره ژاړې به نه! که نه نو مړه کوم دې!!
- راشه مړه مې که، لدې ژوند نه خو مرګ ښه دی. ورته مې ولیکل
- زه زنګ در وهم، اوکی یې که، غواړم خبرې درسره وکړم، ښې ډېرې خبرې، راته یې ولیکل
- مه را وهه! زه نه غواړم درسره خبرې وکم، ومې لیکل
- پلیززز!!!! یو ځل!
- ښه سمه ده! ته زنګ مه را وهه، وروسته درته زه زنګ در وهم!

ورته په تمه شوم، تر ماښامه یې زنګ ونه وهلو، مسیج مې ورته وکړ، چې زنګ دې ولې ونه وهلو، نو په جواب کې یې سبا د زنګ وهلو وعده راکړه، خو د سبا وعده بله ورځ او د بلې ورځې وعده بلې ته ځنډېده، جسمین کورس هم پرېښود، یوه ورځ مې ورته مسیج وکړ، نو راته یې وویل، چې زه نمبرې بدلوم، نور نو بس دی! ډېر عذر و زاری مې ورته وکړې، خو ویې نه منله! په هغه شپه مې په یو بل نمبر ورته مسیج وکړ،

- سلام! جواب یې را نکړ! څو پرلپسې مسیجې مې ورته وکړې، بیا مې ورته ولیکل: منصور ډېر بد هلک دی، هغه تا دهوکه کوي.... جواب یې راکړ
- ته څوک یې چې زما منصور ته بد وایې، هر څه چې دی، تا ته یې څه! ورته مې ولیکل

(c) ketabton.com: The Digital Library

- ته ډېره ساده يې! هغې درسره څه وکړل او ته اوس هم وايې زما منصور! ته پوهېږې هغې تاته دروغ ويلي دي هغه نامزاد نه دی، له تا نه يې د ځان د خلاصولو په خاطر يې دا هرڅه وکړل. په غوسه يې را وليکل
- منصور ماته هېڅ کله دروغ نه وايي، هغه نامزاد دی، نو پليزز ما ته مسيج مه کوه!! ورته مې وليکل
- پوهېږې! ما ته ليدلې يې، سمه پسته او نرمه يې، افففف نو! سخته مې خوښه يې، راځه له ما سره يارانه وکه، چې ژوند درته جوړ کړم، هغه بې چاره سره دي څه! ما سره کور، موټر، پيسه هر څه شته او بله دا که د يوې ورځې خرچه مې منصور ته ورکم نو بسته مياشت يې بس ده! بېرته يې راته وليکل
- پست انسانه! ته په کومو سترګو منصور ته ملګری وايې، ته پوهېږې! ماته د منصور پاک زړه او معصومه څېره ستا له هر څه زيات ارزښت لري او پاتې شوه د خرچې خبره! نو زما د نيمې ورځې خرچه که تا ته درکم، نو ټوله مياشت دې بس ده، پوه شوې!؟

نور مې ورته مسيج ونه کړ! فکر مې وکړ، چې ښايي زما پدې کار ماسره د جسمين خواخوږي ډېره شي او يو ځل بيا به راسره د پخوا په څېر مينه وکړي، شيبه وروسته يې زما خپل نمبر ته مسيج وکړ، بې له مقدمې يې ليکلي وو:

- آصف پېژنې؟ ومې ويل
- هو زما ملګری او هم صنفی دی
- مننه! تا زما راز ښه پټ ساتلی وو، تا آصف ته زمونږ په باره کې هرڅه وئيلي. ومې ليکل
- ما هېڅ چا ته هم زمونږ په باره کې نه دي ويلي!

(c) ketabton.com: The Digital Library

- نو آصف پیریانو خبر کړ! هره خبره چې زما او ستا تر منځ شوې، هغې ته پته ده او زما نمبر هغه سره له کومه شو؟ ورته مې ولیکل:
- هغه زما ملګری دی، او هغه هېڅکله ماته دروغ نشي ویلای
- ښه نو مطلب دا چې زه دروغ وایم!
- نه ته دروغ نه وایې! زه یې معلومات کوم، که همداسې وي، نو زه به د آصف سره ګورم، مسیج راغی
- د خلکو سره کتل پرېده! داسې وکړه چې همدا اوس زما نمبر ډیلیټ که، ځنګه چې ته پست او بې غیرته یې همدغسې دې ملګري هم دي، ماته نور نه مسیج وکړې او نه زنګ بای!

مسلسل مې ورته زنګونه ووهل، خو نمبر یې بند راتلو، په دا شپه مې تر سهاره هېڅ خوب ونه کړ، سهار وختي چې له خوبه پاڅېدم د هرڅه د مخه مې د جسمین نمبر ته زنګ وکړ، خو بیا یې هم بند ښودلو.

د یوې لنډې رخصتۍ وروسته د پنځم سمستر د پیل لمړی ورځ وه، پوهنتون ته لاړم، ټوله ورځ مې د درس په ځای ساعت په ساعت د جسیمن نمبر ته زنګ واهه، خو بند و، حیران وم چې څه وکړم؟ داسې احساس مې کاوه، ګوندي کوم غټ شی را نه ورک وي. څو ورځې همداسې تېرې شوې، بله ورځ مې نمبرې اړول را اړول، په موبایل کې مې د جسمین د پلار نمبر چې یوه ورځ یې را ته پرې زنګ وهلی وو، پام شو، لومړی خو مې زړه وکړو چې راشه زنګ ور ووهه، بیا مې فکر وکړ چې که زنګ ور ووهم، نو څه ورته ووایم؟ یو بل فکر پیدا شو، په کورس کې زمونږ یوه بله صنفۍ وه، مرضیه نومېده، په مسیج کې مې ولیکل

- سلام کاکا! زه د جسمین د کورس صنفۍ مرضیه یم! د جسمین نمبر دا څو ورځې کېږي کار نه کوي، ورته ووایه چې زما دې نمبر ته زنګ ووهي!

(c) ketabton.com: The Digital Library

او د جسمين د پلار نمبر ته مې ولېږلو. مازيګر مهال وو، چې په يوه نا اشنا نمبر زنګ راغی اوکی مې کړ
- بلی! سلام! له هغې خوا غږ راغی، جسمين وه!
- تا ولې زما د پلار نمبر ته مسيج وکړ ها!؟ بې غيرته پدې کار دې! آينده کې مسيج ونه کړې! که ودې کړو نو خير به دې نه وي او ها زه نمبر نه لرم، دا نمبر د بل چا دی، چې زنګ ورته ونه وهې! بای.

موبايل يې قطع کړ، جسمين که هر څومره راته بد رد ويل! بد را باندې نه لګېدل، زه پوهېدم که دهغې پر ځای هر څوک وای، همداسې يې کول! زه د همدې قابل ووم، پرلپسې مې ورسره ډرامې کولې. دا نمبر مې هم له ځانه سره ثبت کړ. ما داسې فکر وکړ، نمبر د جسمين دی او ما ته يې ددې لپاره چې زنګ ور ونه وهم، دروغ وويل، ما هم تر دوه هفتو هېڅ زنګ ونه وهلو، زړه مې نه کېده، يوه ورځ د ملګرو سره په چکر وتی ووم، په ښار کې مې هو بهو لکه د جسمين نجلی وليده! په هم هغه وروستي نمبر چې زنګ يې پرې را وهلی وو مې ورته زنګ وکړ، خو بند وو، لږ وروسته مې بيا زنګ وکړ، خو دا ځل يې مصروف وښودو، ګومان مې وکړ چې زما نمبر يې په تور لست کې اچولی، نو له يو ملګري مې د هغې موبايل واخست، نمبر مې ډايل کړ، خو پدې نمبر يې هم مصروف وښود، پوه شوم، چې حتماً په موبايل يې reject unknown call on کړی يا په عامه اصطلاح يو طرفه کړی يې وو، له خپل نمبر نه مې ورته مسيج وکړ
- سلام! بازار کې څه کوې؟

تر ډېره په تمه وم، خو جواب يې رانغی، بله ورځ مې بيا ورته مسيج وکړ، ماښام ناوخته وو، کور کې ناست ووم چې په هم هغه نمبر زنګ راغی، په کوم مې چې په وروستي ځل د جسمين سره خبرې کړې وې، اوکی مې کړ: هلک وو

(c) ketabton.com: The Digital Library

- بلی اورې!؟
- هو مهرباني!
- منصور یې؟
- هو منصور یم، ولې؟
- ګوره دې نمبر ته مسیجې مه کوه، ما ته جسمین وویل چې دا مې د کورس صنفی دی، ما ته مسیجې او زنګونه کوي او په عذابوي مې، ما چې څه وینا ته خوله جووړوله، خبرې یې په خوله کې را وچې کړې، آینده کې دې نمبر ته زنګ ونه کې، کنه نو له ځمکې وي او که له اسمانه پیدا کوم دې او حساب درسره کوم، پوه شوې د خدای په امان!

موبایل یې قطع کړ، خدای شته د جسمین دې کار سخت زور راکړ، خو ځان مې بیا هم ملامته کړ، ځکه دا هرڅه زما د دروغو نتیجه وه، پرې پښېمانه هم ووم، خو پښېمانۍ هېڅ ګټه نه کوله، د ژوند لوبه کې مې یو بل داو هم بایللی وو، که څه هم دا داو ما ګټلی شو، خو زما د یو غلط قدم له امله هر څه ختم شو! هر څه... له موبایله مې د جسمین نمبرې چې تر اوسه مې په دغه تمه ساتلې وې، ښایي کومه ورځ یې واپس فعال کړي او زه ورته زنګ ووهم، د پلار نمبر یې او دا اوسنی نمبر، ټول مې ډیلیټ کړل او له ځانه سره مې وعده وکړه، چې له دې وروسته به په ژوند کې هم له جسمین سره اړیکه ونه پالم او که په غلطه کې ورسره مخ هم شم نو لکه د شاعر خبره

داسې به تېر شم لکه ما چې پېژندلی نه یې!

* * *

(c) ketabton.com: The Digital Library

ورځ تر بلې عادي کېدم، سهار به پوهنتون ته تلم، ماسپښين به کورس ته، پاتې وخت به مې په مزدورۍ کې تېراوه، يوه ورځ راته پروېز په ټوکه کې وويل:

- منصوره! ځان وخوځوه له خيره، چې کوژده درته وکړو! په موسکا مې ور غبرگه کړه.

- بچيش! پرېږده چې د مجردۍ د ژوند نه خوند واخلو چې کوژده او واده مو وکړ، نو دا مزې به بيا نه وي.

په همدې شپه مې راته مور هم څو ځل د کوژدې خبره تکرار کړه، حيران وم چې نن څنگه دا خلک د کوژدې لپاره ټينگار کوي!؟ مور ته مې وويل.

- مورې پوهنتون مې خلاص شي، يو ښه ځای کې وظيفه واخلم، بيا به له خيره کوژده هم وکم او واده هم.

- سمه ده! څنگه چې ستا خوښه وي.

دشپې راته خوب نه راتلو، ويښ وم، له ځانه سره مې فکر کاوه چې ما هم عجيبه ژوند وکړ او لا يې هم کوم، ما شومتوب، زلميتوب، مينه، ناکامي، بيا مينه، د مينې بايلل....... له ځانه مې وپوښتل:

که چرته خدای پاک له دې ټولو پړاوونو يو پړاو درکول غواړي، نو ته به کوم پړاو او دور خوښ کړې، اکثره خلک خو چې کيني، نو له خدايه ماشومتوب غواړي، نو ته به څه غواړې؟ بېرته مې د ځان په ځواب کې وويل؛ زه به د هغه شېبو تکرار له خدايه وغواړم چې مې پکې د پلوشې سره د مينې سپېڅلې اړيکه پاللې، زه به د هغه شېبو تکرار له خدايه وغواړم، په کومو کې مې چې د پلوشې سترگو ته کتلي، زه به د هغه شېبو تکرار له خدايه وغواړم، په کومو کې مې چې د پلوشې د مينې په نوم اوښکې تويې کړي، زه به د هغه شېبو تکرار له خدايه وغواړم! په کومو کې مې چې پلوشه له خدايه غوښتې، زه به د هغه شېبو تکرار له خدايه

(c) ketabton.com: The Digital Library

وغواړم! په کومو کې چې زه پلوشې له خدایه غوښتی یم او بلاخره زه به د هغه شېبو تکرار له خدایه وغواړم چې پلوشې زه او ما پلوشه یاده کړې.
دشپې ناوخته وو، ساعت ته مې وکتل، دولس نیمې بجې وې، پاڅېدم، اودس مې وکړ، لمونځ مې وکړ، دعا ته مې لاسونه لپه کړل، له سترګو مې ښې ډېرې اوښکې وڅڅولې او ومې ویل: خدایه! ته هغه ذات یې چې اور دې ابراهیم ع ته ګلِ ګلزار کړ؛ ته هغه ذات یې چې د کب په ګېډه کې دې یونس ع تر لسګونو ورځو ژوندی وساته؛ ته هغه ذات یې چې اسماعیل ع دې د چړې د خولې نه ژوندی وویست: ته هغه ذات یې چې ماشوم یوسف ع دې په کوهي کې ژوندی وساته، خدایه! یواځینی ذات ته یې چې هر ناممکن ممکن کولای شې، خدایه! د دنیا د هر نعمت نه مخکې راته پلوشه راکه او بیا نور نعمتونه!
یوه شیبه همداسې په جای نماز ناست ووم، خوب مې راغی، جای نماز مې قات کړ، یوې خواته مې کېښود او په خپل ځای وغځېدم.
سهار ناوخته لمونځ قضا له خوبه پاڅېدم؛ چای مې وڅښلو؛ پوهنتون ته لاړم، د پوهنتون له رخصتېدو وروسته مې په رکشه کې یو څه فرق وو، مستري ته مې اودروله، نزدې ماسپښین وو چې کار یکې خلاص شو، کور ته لاړم، له ډوډۍ خوړلو وروسته مې رکشه وویسته، همسایه ګانو کره مو یوه ډله میلمانه راغلي وو، هغوي غوښتل چې لاړشي کور ته، کور یې په کونړ کې وو، له ما یې وغوښتل چې د کونړ تر هډې یې ورسوم، ما هم ورسره ومنله، هغوي مې رکشه کې کېنول، په مخابراتو چوک کې ووم چې یو ناڅاپه د یوې درنې چاودنې غږ شو، ټول ښار کې یو ډول شور جوړ شو، خلکو وارخطا وارخطا یو او بل منډې جوړې کړې، د دنګو پلازو له شا لوګي پورته شول، په څو شېبو کې د ښار فضا د امبولانسو او رینجرو اوازونو ونیوله، د بهسودو پل ته نا رسیده را څخه یو سپین ټوډي موټر مخکې شو،

(c) ketabton.com: The Digital Library

د وینو او غوښو قطرو سپینه ټوټې داسې پوښلې وه، لکه گلفوش موټر چې په گلانو وپوښل شي، ناسته سوارلۍ مې د کونړ تر هډې ورسوله، له هغې خوا په واپسۍ کې مې په لاره لاره د خلکو له خولې اورېدل، چې وئیل یې، چاودنه د حج اوقافو په رئیس شوې او تر اوسه د مړو او ژوندیو څه پته نه لگي، موبایل ته مې زنگ راغی، مور مې وه، وارخطا یې وویل.

- شکر چې ښه یې، غږ مې واورېد؛ نو سودا مې شوه، چرته یې زر کور ته راشه! کور ته لاړم، د مور مې او ورېرمې رنگ لا اوس هم ځای ته نه وو راغلی، مور مې له سره دپنځوسو افغانیو لوټ تاو کړ او همسایه ماشوم ته یې ورکړ، تلویزون مې چالان کړ، په خبرونو کې یې وئیل چې چاودنه کې د حج اوقافو رئیس او دوه کسه نور وژل شوي، تلویزون مې بند کړ، په کراره مې وویل: خدایه ته پدې وطن ورحمېږې، مور مې موبایل راوړ، منصوره ته واخله موبایل ته دې زنگ دی، اوکې مې کړ، کمال وو.
- سلام! کماله ښه یې! کمال بې له دې چې د سلام جواب راکړي، وویل
- منصوره! شاکر شهید شو، په حیرانۍ مې وپوښتل
- څه! شاکر!!!... جنازه یې څه وخت ده؟
- مازیگر پنځه بجې! ځان ورته را ورسوئ! مور ته مې وویل، زر زر ځان تیاروه، چې ځو کلي ته! دغسې واقعه شوې ده، مور مې ددې خبر په اورېدو ډېر زیات وځورېده او یوه شېبه یې ښه ډېر و هم ژړل، خدای شته زما زړه هم ډک شو او غریو نیولی شوم.

څلور نیمې بجې وې؛ گڼه گوڼه جوړه وه، د کلي د لویې هدیرې څخه یوه ډله ځوانان بېلچې او کولنگونه په اوږه را روان وو، د کلي ملک ترې وپوښتل:

- هلکه قبر مو برابر کړ؟ مټور ځوان ځواب ورکړ،

(c) ketabton.com: The Digital Library

- هو ملک صیب برابر دی.

بېلچه يې له اوږې ښکته کړه، ماشوم ته يې غږ وکړ، ته راشه دا ونيسه، چې زه اودس تازه کړم. ډله ډله خلک جنازې ته را روان وو، د جنازې له لمانځه وروسته مو مړی تر قبره ورسولو، ډېرۍ ډېرۍ خاوره مو پرې انبار کړه، هغه مو هم هلته پرېښود او ټول ترېنه د خپلو کورونو په لور وخوځېدو، تره مې، کمال، د شاکر پلار ټول ډېر زيات خفه وو، د دوي د خفگان په ليدو خدای شته ما ته هم سمه ژړا راغله، خو بيا مې ځان کنټرول کړ او هغوي ته مې هم حوصله ورکول پيل کړل. د تره کور کې مې د وير او ژړا غږونه لا هم وو، کور ته له رسېدو وروسته، له هرڅه د مخه مو د کمال دوي دېره د فاتحې لپاره جوړه کړه، خلک را تلل او تلل، تر ناوخته دې لړی دوام درلود، له لرې ځايونو څخه د راغلو ميلمنو لپاره مو د ډوډی بندوبس کړی وو، له ډوډی خوړلو وروسته مو په حجره کې د ميلمنو لپاره د خوب ځايونه جوړ کړل، زه، کمال، تره مې او د کمال ماما په کور کې دننه د کمال په خونه کې ويده شو، خوب چرته و، خو بس تر سهاره مو شپه سبا کړه، سهار وختي ملا اذان پاڅېدو، په حوېلی کې ډېرې ښځې ښکته پورته کېدې، چا چای کاوه، چا لوټه په لاس چهار اندام کاوه، مونږ د لمانځه لپاره جومات ته لاړو، له لمانځه وروسته مو سيپارې واخستې، د شاکر په قبر مو تلاوتونه وکړل او ثوابونه مو د هغه روح ته وبخښل، زمونږ نه وروسته سيپارې په لاس د ښځو ډله راغله، پلوشه هم وه، سترگې يې له ژړا سرې وې، د شاکر د قبر په خوا کې يې دخپلې مور په زنگانه سر اېښی وو او ژړل يې، له سبق او دعا وروسته په کرار کرار ټولې د کور په لور وخوځېدې.

د دريمې له خيرات وروسته، خلک ټول خپلو کورونو ته د تگ په نيت رخصت شول، مونږ هم رخصت واخست، غرمه مهال د ښار په موټر کې

(c) ketabton.com: The Digital Library

کېناستو، دا چې په لاره یو څه رش وو، نو لږ په ځنډ کور ته ورسېدو، ماښام نږدې و چې پروېز زنګ و کړ، اوکې مې کړ؟

- بلی! پروېزه ښه یې؟
- هو، منصوره! ته ښه یې؟ صحت دې ښه دی، د کلي نه راغلي یاستئ؟
- هو راغلي یو!
- ښه سمه ده، لږ کار مې وو درسره! ته راشه کنه بهر را ووځه! بهر ووتم، پروېز ولاړ وو، له سترې مشي وروسته یې راته وویل:
- منصوره! که خیر وي، نو له رکشې مې خلاص کړې! په حیرانۍ مې وپوښتل
- هغه څنګه؟
- بس له خیره ته به یو کار وکړې، چې پوهنتون ته به لاړشې، ځان به د ورځني کلاس نه شپني کلاس ته تبدیل کړې، زمونږ د بانک منیجر زما ملګری دی، هغه سره مې ستا په اړه خبره کړې، خالي بست مو اعلان کړی، امتحان به له خیره ورکړې، د انټروي لپاره دې مرکزي څانګې ته غواړي، مشکل نشته، مدیر صیب درسره همکاري کوي، انشا الله چې ته به هم زمونږ همکار شې.

رښتیا هم همداسې وشول، د مدیر په همکارۍ په ازموینه کې بریالی شوم، له ازموینې وروسته کابل کې، په مرکزي څانګه کې یې را څخه انټروي واخسته، د څو ورځو له ټریننګ وروسته ما هم په بانک کې د صراف په توګه دنده پیل کړه، رکشه مې په یوه بارګین کې د خرڅ لپاره ودروله، څو ورځو کې هغه هم خرڅه شوه، پیسې مې خپل اکاونټ ته جمع کړې، ورځ تر بلې مې وضعیت ښه کېده، د ژوند په خوند ایله پوه شوم، سهار به پاک کالي او غوړ کاکل له کوره ووتم، په بانک کې به مې دریشي

(c) ketabton.com: The Digital Library

وکړه، څلور بجې به چې له کاره ووتم، سيده به پوهنتون ته لاړم او له هغه ځايه به کور ته تلم.

د شبړم سمستر فاينل امتحانونه وو، سخت په عذاب ځکه ووم چې د شپې به مې درس وئيلو، سهار به وظيفې ته تلم او له وظيفې وروسته به پوهنتون ته. وروستۍ ازموينه مو وه، له ازموينې وروسته ملګرو يو بل ته څلورم ټولګي ته د تګ مبارکيانې ورکولې، زما په شمول ټول ډېر زيات خوشحاله وو، د ماسخوتن ډوډۍ مو په شريکه د يو ملګري په حجره کې وخوړه او له هغه ځايه هر څوک د خپل کور په لور وخوځېد.

* * *

دا چې يو څه ستړی ووم، کتاب مې يوې خوا ته کېښود، مور مې د تره د ښځې سره خبرې کولې، د خبرو منځ منځ کې به يې يو سوړ اسويلی وکړ، له مور وروسته مې موبايل وړې خور واخست، د تره ښځې سره يې خبرې وکړې، بيا يې ورته ووېل چې پلوشې باجي ته ورکړه، وړمه له کوټې بهر ووته، مور مې په خوا کې کېناسته، ومې پوښتل

- مورې څه خبره ده، خېر خو به وي؟

- خېر چرته دی، پلوشې بې چاره ته مې زړه خفه دی، خسر يې د شاکر ورور ته ودول غواړي، خو هغه هلک خوښه نه کوي، آه بې چاره ګۍ! زړه کې مې ناڅاپه يوه ډېره عجيبه خبره وګرځېده.

- مورې! پلوشه ما ته وغواړه، پدې خبره مې مور ډېره زياته حيرانه شوه، لومړی خو يې فکر وکړ چې زه ورسره ټوکې کوم، خو وروسته چې پوهه شوه زه جدي يم، نو سوړ اسويلی يې وکړ.

- پلوشه د هغوي کونډه ده، هغوي به يې راسره چرته ومني، ومې ويل مورې!

(c) ketabton.com: The Digital Library

- چې د شاکر ورور يې نه کوي، نو هغې ته يې خو په زوره ډولی کې نشي کېنولی، خېر ده يوځل مې د تره سره خبرې وکړه چې هغه څه وايي؟

مور مې راسره ومنله، سهار مې د کمال نمبر ته زنګ وواهه، مور مې د پلوشې مور ته ددې خبرې يادونه وکړه، هغه پدې خبره ډېره زياته خوشحاله شوه، تره مې هم رضايت وښوده، خو ويل يې چې يو ځل به د پلوشې د خسر سره پدې هکله مشوره وکړم، ځکه چې د پلوشې په اړه د پرېکړې حق له ما هم زيات د پلوشې د خسر دی. په سبا ورځ مې تره زنګ وکړ، مور ته مې موبايل ډبل اوکی کړ، څو زه يې هم خبرې واورم. تره مې له سلام او لنډو خبرو اترو وروسته وويل

- ورېندارې ما خو د پلوشې د ماما سره خبره شريکه کړه، هغه ډېر زيات خوشحاله شو او ويل يې چې منصور هم زما د ځوې په شان دی، بس څنګه چې ستاسو خوښه هم هغسې وکړئ.

وزرې نه وې، چې الوتی وای! دومره خوشحاله ووم، په منځ حويلۍ کې ورته ښه تاو را تاو شوم، مور مې زما په ليدو دومره وخندل چې ځای په ځای کېناسته، له خندا شنه وه، ويې ويل

- بس که نو! خدای دې انصاف روزي که، زه خو دې له خندا مړه کړم!

بس له خېره سبا ورځو، تره دې ويل، چې د کوژدې مراسم به ساده شان ترسره کړو او واده سره به بيا ګورو، ما ټينګار کاوه چې کوژده به هم ښه په ډنګ ډونګ کوو او واده هم، خو مور مې وويل چې د شاکر ډېر وخت نه دی شوی، خېر دی، کوژده به لږه په ارامه وکړو، واده کې ستا خوښه. ومې ويل سمه ده مورې!

په سبا مې له بانکه دوه ورځې رخصت واخست، پروېز هم زما په خاطر رخصت وکړ او د پروېز په موټر کې ټول يوځای کلي ته لاړو، د کوژدې مراسم مو د خپل د کلي په کور کې ترسره کړل.

(c) ketabton.com: The Digital Library

له مراسمو وروسته پروېز دوي او نور ټول میلمانه لاړل، مونږ د شپې د تره کره لاړو، شپه مو هلته وه! تره مې ویل:

- بس چې هر وخت مو خوښه وي، واده وکړئ، خو ما بیا وویل:
- دا څو میاشتې دي، له خیره له پوهنتونه فارغېږم، بس چې فارغ شوم، نو هر څه به وشي.

تره مې هم په همدې خبره راسره خوښه وکړه، په سبا سهار له چای څښلو وروسته، مې خاله دوي احوال راولېږه چې ډوډی مې درته کړې، د غرمې هلته وو، د شپې لپاره د شبیر په ډېر ټینګار د شبیر دوي کره لاړو، شپه مو هلته وکړه، سهار وختي مو له هغوي خدای په اماني واخسته او د ښار په لور وخوځېدو. مور دوي مې کور ته ورسول او زه خپلې وظېفې ته لاړم، په بانک کې مې ټولو همکارانو د شیرینۍ غوښتنه کوله، د ماښام ډوډی لپاره مې ټول دعوت کړل، دا چې مونږ حجره نه لرله، نو د پروېز دوي حجره کې سره را ټول شو، له ډوډی وروسته تر ناوخته مو ښې ډېرې غورې وکړې او نا وخته د شپې ټول د خپلو کورونو په لور وخوځېدل.

* * *

ما مې د ژوند د دوه ډېرو لویو خوښیو راتګ ته شېبې شمارلې، د پوهنتون فراغت او د پلوشې وصل. دا د هر چا ارمان وي چې له پوهنتونه فارغ شي او له فراغت وروسته یې د هغه چا وصال نصیب شي چې د خپل لالي د فراغت لپاره یې په زیارتونو جنډې او نذراني منلي وي.

د ځینو خو د پوهنتون فراغت په نصیب شي، خو چا یې چې په خاطر لوپټه په زیارت غوړلې وي په نصیب نشي. ځیني بیا زما په شان په بخت ډېر زورور وي او خدای وربانديې خپل خاص رحم کړی وي، له پوهنتونه هم فارغ شي او هغه یې هم په نصیب شي چې ورته په تمه وي!

(c) ketabton.com: The Digital Library

انتظار تمام شو، هغه ورځ هم راغله، چې د فراغت غونډې لپاره یې په پوهنتون کې له مونږ څخه پیسې ټولې کړې، یکشنبې ورځ د ښار په یوه عصري هوټل کې د فراغت غونډې د ترسره کېدو تصمیم ونیول شو، ما مې هم ملګري او خپلوان د یکشنبې په ورځ، فراغت غونډې ته د راتګ په موخه را وبلل، یو شمېر نزدې خپلوان مو د یکشنبې له شپې راغلي وو، د یکشنبې په سهار، وختي له خوبه پاڅېدم، شبیر، زه، کمال او پرویز څلور واړه لاړو، سقاوه مو وکړه، ما مې د فراغت لپاره کړي، سپین کالي او تور واسکټ واغوستل په منډه مو یو ګوټ چای وڅښلو او د پروېز په ګلپوش کړي ټوډي موټر کې د هوټل په لور وخوځېدو، تره دوي مې او یو شمېر نور کلیوال په یوه بل موټر کې په مونږ پسې راغلل.
ګل غاړې، ګلِ پاشان زر ورق یو خوندوره فضا د هوټل مخې ته دالان کې جوړه وه، چا تصویران ویستل، څوک یو بل ته غاړې وتل او مبارکیانې یې ورکولې....
زمونږ د یو ملګري پلار چې ما څارلو، خپل ځوې ته غاړې وتلو، ښکل یې کړ، په سترګو کې یې دخوښۍ اوښکې وځلېدې، د خپلو اوښکو د پټولو په نیت یې سترګې واړولې او غلې شان یې په سپین ګل کړي رومال پاکې کړې.
تره مې دومره ونازولم، چې د پلار د نشتون هېڅ احساس یې رانکړ، کور ته په رسېدو مې مور بې واره څو څو ځل په سر ښکل کړم، د کلي نه راغلو ترور ګانو مې په سر د چاکلېټو او چارمغزو باران وکړ، چې وړو ماشومانو یې د نیولو لپاره یو ټیل ما ټیل جوړ کړل او زمونږ په پښو کې سم ورغړېدل.
خاله مې چې زما له موره مشره وه، داریا راوخسته او یو ښه مست سیل یې وکړ، غرمه مهال له ډوډۍ خوړلو وروسته مو خپل خپلوان وار په وار یو یو رخصت شول او د خپلو کورونو په لور لاړل. تره دوي سره مې د مخه

(c) ketabton.com: The Digital Library

ښې په وخت کې مور تره ته وویل چې له خبره چهار شنبې ورځ نېټې اېښودلو لپاره راځو، تره مې په خندا ورغبرگه کړه: په خیر راشئ ستاسو خپل ځای او خپله لور ده.

د چهار شنبې ورځ وه، سهار مهال کلي ته لاړو، د تره دوي سره مو د واده نېټه د بلې میاشتې اول تاریخ کېښوده او له هغه ځایه د راتگ وروسته مو د واده لپاره تیاریانې شروع کړې، کور مو چونه کړ، سودا گانې مو واخستې، جامې مو وکړلې، کارتونه... خو بس واده وو، نو! دا هرڅه په یواځې ځان زما له وسې پوره نه وو، نو شبیر، پروېز او کمال درې واړه بې چاره گان مې ښه ډېر په عذاب کړل.

د پنج شنبې ورځ وه، سهار وختي مې کمال ته هغه څه چې په کلي کې ضرورت وو، واخستل او ومې لېږل، چې په دې کار مې تره په تلیفون کې ښه ډېر ورټلم.

* * *

د ډوډی د مراسمو له خلاصېدو وروسته د ډولی راوړلو په نیت د خپل کلي په لور وخوځېدو، په لاره پروېز خپله هم ډېر احتیاط کاوه او نورو هلکانو ته یې هم هر ساعت تاکید کاوه چې احتیاط کوئ، ډېر په طبیعت او حوصله کلي ته ورسېدو، دېره جوړه وه، کلیوال او ځیني د جینۍ له طرفه خپلوان مو ناست وول، له سترې مشي او روغبړ وروسته ټول په کټونو کې کېناستل، ملا صیب نکاح وتړله، له نکاح وروسته کمال له لاسه ونیولم، کور ته یې ننویستم، د ښځو یو هَله گوله جوړه وه، چا پیسې شېندلې؛ چا چاکلېت، څو جینکۍ په مخامخ برنډه کې زمونږ په ننداره ولاړې وې، زه او پلوشه یې په کټ کې کېنولو د تخت شانۍ د مراسمو له ترسره کېدو وروسته، گلفوش موټر حوېلۍ ته راننوت، پلوشه چې سلگۍ یې وهلې له لاسه مې ونیوله او د موټر په دوهم سیټ کې مې د مور او

(c) ketabton.com: The Digital Library

ترور تر منځ کېنوله، زه په مخکې سېټ کې کېناستم، پروېز موټر ته کېناست، موټر یې له کوره وویست، په کرار روان شو، ما د موټر په څنګ شیشه کې تره ته کتل چې د خپل کور مخکې ولاړ و او همداسې یې زمونږ موټر ته کتل، د کوڅې د آخر سر په ګولایي کې موټر تاوو شو، پوخ سرک ته وختو، پروېز زما سترګو ته وکتل، ټیپ ته یې لاس وغزو او په ټیپ کې د لګېدلې سندرې غږ یې لوړ کړ.

نرې یې پاڼې، شا لیلا ونه د بادام

مزه کوینه

شا لیلا ونه د بادام

پای

21/4/2020

د چهار شنبې شپه 10:40

Get more e-books from www.ketabton.com
Ketabton.com: The Digital Library